

seasoned rice chip with sun dried banana composed of 7.8-8.4% protein, 61.2-64.9% carbohydrate, 19.6-20.3% fat, 2.7-4.9% fiber, 2.2-3.7% moisture, 1.8-2.4% ash, 2.8-3.6% sucrose, and 0.8-1.3% salt.

Keywords Rice flour Sticky rice flour Sun dried banana Drying

ชื่อผู้ประกอบการที่เข้าร่วมโครงการ

วิสาหกิจ	ศิริวานิช (เอส แอนด์ ดับเบิ้ลยู) จำกัด
ที่อยู่	เลขที่ 109/2 หมู่ 3 ตำบลสมอแข อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก รหัสไปรษณีย์ 65000
โทรศัพท์	055-223752 โทรสาร 055-223752
	E-mail si_vanich@yahoo.com
ผู้รับผิดชอบ	นางอนุสรณ์ วณสุวานิช ตำแหน่ง เจ้าของกิจการ

En5011023

การชะลอการเกิดจุดเสื่อมเสียจาก เชื้อจุลินทรีย์บนผิวกล้วยตาก

Delay of Microbial Spoilage on Sun Dried Bananas

กัณวาล ย่อมเจริญสุข ดารณี บัวทอง อารยะ พรหมเพชร และ น้ำทิพย์ วงษ์ประทีป*
คณะเทคโนโลยีการเกษตรและอาหาร มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

*E-mail: wnamtrip@psru.ac.th

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้ศึกษาการปรับปรุงกระบวนการผลิตกล้วยตากตามหลักเกณฑ์การผลิตอาหารที่ดี (GMP) เพื่อยืดอายุการเก็บรักษาด้วยการชะลอการเกิดจุดเสื่อมเสียจากเชื้อจุลินทรีย์บนผิวกล้วยตาก โดยศึกษาร่วมกับวิสาหกิจชุมชนผู้ผลิตกล้วยตาก และทำการวิเคราะห์กระบวนการผลิต จากนั้นปรับปรุงกระบวนการตามหลักการ GMP พบว่า การปรับปรุงคุณภาพในการตากกล้วยบนแผ่นตะแกรงพลาสติกที่มีมุ้งกาง การล้างมือด้วยแอลกอฮอล์ทุกครั้งก่อนเข้าสู่กระบวนการผลิตของพนักงาน และการปรับปรุงคุณภาพน้ำใช้ภายในโรงงาน สามารถชะลอการเกิดจุดเสื่อมเสียบนผิวกล้วยตากจากเชื้อจุลินทรีย์ได้ โดยสามารถลดจำนวนเชื้อจุลินทรีย์ทั้งหมดจาก 2.13×10^6 CFU/g เหลือเพียง 1.4×10^2 CFU/g จำนวนยีสต์และราจาก 3.01×10^3 CFU/g เหลือเพียง <100 CFU/g ซึ่งสามารถทำให้ยืดอายุการเก็บรักษากล้วยตากได้ไม่น้อยกว่า 3 เดือนโดยที่คุณภาพของผลิตภัณฑ์ยังคงมีลักษณะผ่านเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด (มพช. 112/2546)

คำสำคัญ กล้วยน้ำว้า กล้วยตาก การเสื่อมเสีย จี.เอ็ม.พี.

Abstract

This research aimed to develop the sun dried banana process by using good manufacturing practices (GMP). The study was to extend shelf-life of sun dried banana by delaying the surface microbial spoilage. This research was cooperated with the banana community entrepreneur, analyzed and improved the process by using GMP. The results showed that the improvement of drying method using PVC screen in slat closed, hand-washing with alcohol before a process, and quality of water used in

factory could delay the surface microbial spoilage of sun dried banana. This method could reduce the total viable count from 2.13×10^6 CFU/g to 1.4×10^2 CFU/g and yeast and mold from 3.01×10^3 CFU/g to <100 CFU/g. Thus, the sun dried banana had more than 3 month of shelf-life and the quality of product was conformed the Thai community product standard (112/2546).

Keywords GMP Numwa banana Sun dried banana Spoilage

ชื่อผู้ประกอบการที่เข้าร่วมโครงการ

วิชาหกิก
ที่อยู่
โทรศัพท์
ผู้รับผิดชอบ

ศิริวานิช (เอส แอนด์ ดับเบิ้ลยู) จำกัด
เลขที่ 109/2 หมู่ 3 ตำบลสมอแข อำเภอเมือง
จังหวัดพิษณุโลก รหัสไปรษณีย์ 65000
055-223752 โทรสาร 055-223752
E-mail si_vanich@yahoo.com
นางอนุสรณ์ วนสุวรรณ ตำแหน่ง เจ้าของกิจการ

En5011024

การใช้เจลแป้งบุกเป็นสารทดแทน ไขมันในพายกล้วยตาก

The Using of Konjac Gel as Fat Substitute in Dried Banana Pie

สุพัตรา หอยศรีจันทร์ รสสุคนธ์ วงกรต สุนทราภรณ์ นุชดี และทรงพรพรณ สังข์ทรัพย์*

สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร คณะเทคโนโลยีการเกษตรและอาหาร

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

*E-mail: songpan@psru.ac.th

บทคัดย่อ

การใช้เจลบุก ร้อยละ 2 เป็นสารทดแทนไขมันเพื่อทดแทนเนยสดในผลิตภัณฑ์พายกล้วยตาก ผลการศึกษาพบว่า การใช้เจลบุกทดแทนเนยสดในปริมาณที่มากขึ้นมีส่วนทำให้กลิ่นของเนยลดลง แต่มีความแน่นเนื้อของเปลือกพายมากขึ้น เมื่อเปรียบเทียบกับสูตรควบคุมพบว่า ปริมาณการใช้เจลบุกทดแทนเนยสดสูงสุดที่ระดับร้อยละ 50 ไม่มีความแตกต่างด้านความแน่นเนื้อ ($P \geq 0.05$) การทดสอบทางประสาทสัมผัสของพายกล้วยตากที่ใช้เจลบุก ร้อยละ 50 พบว่าผู้บริโภคให้การยอมรับในด้านต่างๆ ได้แก่ สี กลิ่น รสชาติ เนื้อสัมผัส และความชอบรวมไม่แตกต่างจากสูตรควบคุม การวิเคราะห์องค์ประกอบทางเคมีพบว่า เจลแป้งบุกทำให้ปริมาณความชื้นในเปลือกพายและพายสูตรทดแทนมีค่าสูงกว่าสูตรควบคุม ปริมาณไขมันในเปลือกพายและพายมีค่าลดลงจากสูตรควบคุม 45 และ 50 % ตามลำดับ ส่วนปริมาณเถ้า โปรตีน และเส้นใยมีปริมาณใกล้เคียงกัน

คำสำคัญ กล้วยตาก พาย สารทดแทนไขมัน เจลแป้งบุก

Abstract

Konjac gel 2 percent was tested as fat substitute for butter in dried banana pie at 0 – 70 percent substitutions. The results indicated that much konjac gel employed to replace butter, the firmness of pie crust was increased, but decreased in butter flavor. Maximum use of konjac gel was found at 50 percent substitution and had no significantly difference ($P \geq 0.05$) in firmness compared with control. Dried banana pie with 50 percent konjac gel substitution showed no statistical changes ($P \geq 0.05$) in color

appearance, taste, texture and overall acceptance when compared to the control. Chemical compositions showed that konjac gel gave higher moisture in pie crust and dried banana pie with 50 percent konjac gel substitution than control. Fat contents in both with 50 percent konjac gel substitution pie crust and dried banana pie were distinctively lower than the controls at 45 and 50 percents respectively. Total ash, crude protein and crude fiber were similar in all formulae.

Keywords Dried banana Pie Fat substitute Konjac gel

ชื่อผู้ประกอบการที่เข้าร่วมโครงการ

วิชาหลัก สิริวานิช (เอส แอนด์ ดับเบิ้ลยู) จำกัด
ที่อยู่ เลขที่ 109/2 หมู่ 3 ตำบลสมอแข อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก รหัสไปรษณีย์ 65000
โทรศัพท์ 055-223752 โทรสาร 055-223752
E-mail si_vanich@yahoo.com
ผู้รับผิดชอบ นางอนุสรณ์ วณสุวานิช ตำแหน่ง เจ้าของกิจการ

การพัฒนาผลิตภัณฑ์ข้าวกล้องงอก สำหรับโรงสีขนาดเล็ก

The Development of Germinated Brown Rice for Small Scale Rice Mill

กัญญาณี สอนทอง เอื้องฟ้า ทองชาวนา และ คงศักดิ์ ศรีแก้ว*

สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร คณะเทคโนโลยีการเกษตรและอาหาร

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม พิษณุโลก

E-mail : khongsak@psru.ac.th

En5011025

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ข้าวกล้องงอกร่วมกับกลุ่มโรงสีชุมชนบ้านสะอึก อำเภอเมืองพิษณุโลก โดยทำการศึกษาครบวงจรตั้งแต่การสำรวจตลาด ศึกษาปัจจัยการผลิตที่เหมาะสม จนถึงแนะนำเปิดตัวผลิตภัณฑ์ โดยได้ทำการสำรวจกลุ่มผู้บริโภคทั่วไปจำนวน 500 คน (ชายร้อยละ 35 และหญิงร้อยละ 65) พบว่า ร้อยละ 75 ให้ความสนใจผลิตภัณฑ์ข้าวกล้องงอก โดยให้ความเห็นว่าควรสร้างจุดเน้นผลิตภัณฑ์ในด้านของคุณค่าทางโภชนาการ และบรรจุในภาชนะขนาดไม่เกิน 2 กิโลกรัม โดยผลิตภัณฑ์ควรมีราคาไม่เกินร้อยละ 20 ของราคาข้าวสารทั่วไป นอกจากนั้นยังได้ทำการทดลองผลิตข้าวกล้องงอกเพื่อหาสภาวะการผลิตที่เหมาะสม ที่ทำให้ข้าวเกิดการงอก พบว่ากระบวนการที่เหมาะสม และง่ายต่อการนำไปใช้ในชุมชนคือ การแช่ข้าวกล้องที่สีใหม่ในน้ำสะอาดเป็นเวลา 12 ชั่วโมง จากนั้นคลุมด้วยผ้าเปียกอีก 12 ชั่วโมง นำไปตากแดดให้แห้งจนเหลือความชื้นประมาณร้อยละ 13 จะได้ข้าวกล้องงอกพร้อมบรรจุจำหน่าย และเมื่อนำไปทดลองจำหน่ายพบว่าผู้บริโภคให้ความสนใจดี

Abstract

This research aimed to develop germinated brown rice products together with Ban Sa-uk community rice mill in Phitsanulok province. The research steps involved market survey, process optimization and product launch. The market survey was conducted on 500 people (35% male and 65% female). It was found that 75% were interested in germinated brown rice. The survey suggested that the products should be

focused on their nutritional values and packed in 2 kg-bag or less with the price for not exceeding 20% of normal white rice. The optimized process condition suitable for community production included soaking freshly milled brown rice in potable water for 12 hrs and then covered by moist cloth for another 12 hrs and, finally, sun drying until product moisture content reached about 13%. From the product launch, it was also found that consumers accepted the products well.

Keywords Brown rice Germinated brown rice Rice mill GABA

ชื่อผู้ประกอบการที่เข้าร่วมโครงการ

วิสาหกิจ	โรงสีชุมชนบ้านสะอึก
ที่อยู่	164 หมู่ 6 ตำบลคอนทอง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก 65000
โทรศัพท์	081-0427336 โทรสาร - E-mail -
ผู้รับผิดชอบ	- ตำแหน่ง -

การพัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์ ก๋วยเตี๋ยวเส้นใหญ่สด

En5011026

The Quality Development for Fresh Big Rice Noodles

อภิชาติ สีสุกใส แพรจัน สังขะจันทร์ และ คงศักดิ์ ศรีแก้ว*

สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร คณะเทคโนโลยีการเกษตรและอาหาร

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม พิษณุโลก

E-mail : khongsak@psru.ac.th

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้ศึกษาอิทธิพลของปัจจัย 3 ปัจจัย ได้แก่ ปริมาณอะไมโลสในข้าว ปริมาณแป้งมันสำปะหลัง และอุณหภูมิในการนึ่ง ต่อคุณภาพของก๋วยเตี๋ยวเส้นใหญ่สด โดยใช้การวางแผนการทดลองแบบ response surface methodology (RSM) มีคุณลักษณะทางคุณภาพของก๋วยเตี๋ยวเส้นใหญ่สดที่ประเมินทั้งสิ้น 7 คุณลักษณะ ได้แก่ ลักษณะพื้นผิวของเส้นก๋วยเตี๋ยว ความชุ่มชื้น ความแข็ง ความยืดหยุ่น ความขาว ความชอบรวม และ ค่าแรงดึงสูงสุดที่ใช้ในการทำให้เส้นก๋วยเตี๋ยวขาด ผลการวิเคราะห์ทางสถิติพบว่า ปริมาณแป้งมันสำปะหลังที่เพิ่ม และ ปริมาณอะไมโลส ของวัตถุดิบข้าวท่อน มีผลต่อคุณภาพของเส้นก๋วยเตี๋ยว โดยเฉพาะค่าความยืดหยุ่น สี และความชอบโดยรวม ปริมาณแป้งในระดับสูง จะทำให้เส้นก๋วยเตี๋ยวมีความชุ่มชื้นดี เพิ่มความยืดหยุ่นให้กับเส้นก๋วยเตี๋ยว ทำให้เส้นก๋วยเตี๋ยวที่ได้มีความขาว และ ผู้บริโภคมีความชอบโดยรวมมาก นอกจากนี้ยังพบว่า ปริมาณข้าวที่มีอะไมโลสสูงมีผลต่อสีของเส้นก๋วยเตี๋ยว โดยจะทำให้สีมีความขาวลดลง

Abstract

This research examined three factors including amylose content, tapioca flour and steaming temperature which could affect noodle qualities, using the response surface methodology (RSM). The noodle qualities (response outputs) including surface area, moistness, hardness, springiness, whiteness, overall acceptability and tensile strength were assessed. It was found that added tapioca flour, amylose content of rice significantly affected the noodle qualities especially springiness, whiteness and overall

acceptability. High level of added tapioca gave more sensory scores for moistness, springiness, whiteness and overall acceptability. High amylose rice reduced the whiteness of noodle.

Keywords Rice noodle Rice noodle quality

ชื่อผู้ประกอบการที่เข้าร่วมโครงการ

วิสาหกิจ	โรงก๋วยเตี๋ยวเส้นหมี่
ที่อยู่	เลขที่ 78/43 ถนนศรีธรรมไตรปิฎก ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก 65000
โทรศัพท์	0-5525-2588 โทรสาร 0-5525-2588 E-mail -
ผู้รับผิดชอบ	นายสันติ มัตยะสุวรรณ ตำแหน่ง เจ้าของกิจการ

En5011027

การพัฒนาผลิตภัณฑ์เค้กกล้วยหอมจากแป้งข้าวและ แป้งมันสำปะหลังทดแทนแป้งสาลี

The Development of Banana Cupcakes from Rice Flour and Tapioca Flour to Substitute Wheat Flour

ณัฐวรรณ เพื่อกคำขาว สุรินพรรณ ชุมภูยาละ และ พนิดา เรณูมาลัย*
สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร คณะเทคโนโลยีการเกษตรและอาหาร
มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
*E-mail : nida@psru.ac.th

บทคัดย่อ

โครงการวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาสูตรการผลิตผลิตภัณฑ์เค้กกล้วยหอมจากแป้งข้าวเจ้าและแป้งมันสำปะหลังทดแทนแป้งสาลี จากการศึกษา พบว่าสามารถนำแป้งข้าวเจ้าและแป้งมันสำปะหลังทดแทนแป้งสาลีได้ 50 เปอร์เซ็นต์ ร่วมกับสารกาวร์กัม 1 เปอร์เซ็นต์ และแซนแทนกัม 0.5 เปอร์เซ็นต์ จากการทดสอบการยอมรับของผู้บริโภคทั่วไปจำนวน 100 คน พบว่า ผู้บริโภคให้การยอมรับเค้กกล้วยหอมจากแป้งข้าวเจ้าและแป้งมันสำปะหลังทดแทนแป้งสาลีไม่แตกต่างจากเค้กกล้วยหอมสูตรมาตรฐาน ($p>0.05$) ต้นทุนวัตถุดิบที่ใช้การผลิตเค้กกล้วยหอมขนาด 50 กรัม สูตรมาตรฐาน และสูตรแป้งข้าวเจ้าและแป้งมันสำปะหลังทดแทนแป้งสาลี เท่ากับ 2.93 และ 2.89 บาทต่อชิ้นตามลำดับ ทั้งนี้ เค้กกล้วยหอมจากแป้งข้าวเจ้าและแป้งมันสำปะหลังทดแทนแป้งสาลี สามารถเก็บรักษาที่อุณหภูมิห้องได้นานอย่างน้อย 3 วัน

Abstract

The objective of this research was to develop banana cupcakes product from rice flour and tapioca flour substituted wheat flour. Rice flour and tapioca flour (50%) was substituted for wheat flour in products with binder 0.1% guar gum and 0.5% xanthan gum. Consumer acceptability test (100 persons) showed that the overall liking banana cupcakes from rice flour and tapioca flour substituted for wheat flour were like moderately and not significantly different from standard banana cupcakes ($p>0.05$). In addition, costs of standard banana cupcakes product and banana cupcakes from rice

flour and tapioca flour 50 grams were 2.93 and 2.89 baht per piece, respectively. The banana cupcakes product from rice flour and tapioca flour could be kept in room temperature at least 3 days.

Keywords Rice flour Tapioca flour Guar gum Xanthan gum

ชื่อผู้ประกอบการที่เข้าร่วมโครงการ

วิสาหกิจ	ร้าน บ้านขนมเปียะเพลินพิศ		
ที่อยู่	298/68 ถนนพญาเสือ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก 65000		
โทรศัพท์	0-5530-4850	โทรสาร -	E-mail -
ผู้รับผิดชอบ	นางเพลินพิศ โลเกตุ	ตำแหน่ง เจ้าของกิจการ	

อิทธิพลของแป้งและปริมาณที่เหมาะสมต่อ คุณภาพของเส้นก๋วยเตี๋ยว

En5011028

Influence of Flours and Optimum Quantity on Rice Noodle Qualities

เบญจา รอบจังหวัด พรพิมล แก้วเทวี และ คำรบ สมะวรรณนะ
สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร คณะเทคโนโลยีการเกษตรและอาหาร
มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
* E-mail: khamrop@psru.ac.th

บทคัดย่อ

จากการศึกษาปริมาณแป้งมันสำปะหลัง 3 ระดับ (ร้อยละ 20, 30 และ 40) และแป้งสาลี 3 ระดับ (10, 20, และ 30) ต่อคุณภาพของเส้นก๋วยเตี๋ยว พบว่า Swelling Power (SP) และ Water Soluble Index (WSI) ของแป้งมันสำปะหลังและแป้งสาลีสูงขึ้นเมื่ออุณหภูมิของการให้ความร้อนเพิ่มขึ้น และ SP มีค่าเพิ่มขึ้นเมื่อองค์ประกอบของแป้งมีความบริสุทธิ์ลดลง ค่าความหนืดสูงสุดและค่าความหนืดสุดท้ายวัดค่าด้วย RVA มีค่าเพิ่มขึ้นเมื่อปริมาณของแป้งมันสำปะหลังเพิ่มขึ้น โดยค่าความหนืดสุดท้ายมีค่าสูงขึ้นเมื่อปริมาณของแป้งสาลีเพิ่มขึ้น ค่า pasting temperature มีค่า 74-88 องศาเซลเซียส ค่าการดูดซึมน้ำ การสูญเสียของเส้นระหว่างการต้ม ค่าเนื้อสัมผัสในด้านต้านทานแรงดึงของเส้นก๋วยเตี๋ยวมีค่าเพิ่มขึ้นเมื่อปริมาณแป้งมันสำปะหลังและแป้งสาลีเพิ่มขึ้น คุณภาพทางประสาทสัมผัสของเส้นก๋วยเตี๋ยวที่ผ่านการลวกและผัดโดยผู้ทดสอบ พบว่าไม่มีความแตกต่างทางสถิติ ($p \geq 0.05$) ของคุณลักษณะด้านความชอบรวม การทดสอบการยอมรับของผู้บริโภค พบว่าผู้บริโภคมีความชอบเล็กน้อยถึงปานกลาง

คำสำคัญ แป้งสาลี แป้งข้าวเจ้า แป้งมันสำปะหลัง ก๋วยเตี๋ยว

Abstract

The Effects of three concentrations of tapioca starch (20, 30 and 40%) and three concentrations of wheat flour (10, 20 and 30%) on the qualities of fresh noodle were investigated. Swelling Power (SP) and Water Soluble Index (WSI) increased with

higher heating temperature. SP increased with less purity of flour content. Peak viscosity and final viscosity from RVA pasting profiles gave higher values with increased tapioca starch concentration. Higher values of final viscosity values were also obtained with increased concentration of wheat flour, pasting temperature between 74-88°C. The cooking loss and tensile testing of noodle gave higher values with increased levels of both tapioca and wheat flour. Sensory evaluation of cooking and frying noodles using trained panelist showed no significance ($p \geq 0.05$) on acceptance. The consumer test indicated that they liked the product slightly to moderately.

Keywords Wheat flour Rice flour Tapioca flour Rice noodle

ชื่อผู้ประกอบการที่เข้าร่วมโครงการ

วิสาหกิจ	เส้นก๋วยเตี๋ยว น. นิตย์ สวรรคโลก
ที่อยู่	107/2 หมู่ 9 ตำบลในเมือง อำเภอสวรรคโลก จังหวัดสุโขทัย
โทรศัพท์	0-5566-7304 โทรสาร 0-5566-7304
	E-mail juntima_maw@yahoo.com
ผู้รับผิดชอบ	นายจักรารุณ ภูวประภาชาติ ตำแหน่ง เจ้าของกิจการ

การประยุกต์ใช้ตู้อบพลังงานแสงอาทิตย์ สำหรับการผลิตปลาร้าผง

En5011029

The Application of Solar Dryer Using for Produced Pla-ra Powder

รศ.ดร.รัตน แผ่นทอง¹⁾ สุรเชษฐ แก้วกิ่ง¹⁾ และ วสวรี พิชัย²⁾

สาขาวิชา เทคโนโลยีการอาหาร คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

E-mail : wa-sawee@hotmail.com ²⁾

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพของตู้อบแห้งปลาร้าพลังงานแสงอาทิตย์ที่สร้างขึ้น 2 แบบ ระหว่างตู้อบบนกล่องยาวและตู้อบบนแบบเต็นท์ โดยศึกษาการกระจายความร้อนภายในตู้อบ ค่าความชื้นของปลาร้า และคุณภาพทางประสาทสัมผัสของปลาร้าที่ได้จากการอบแห้งด้วยอบจากตู้อบทั้งสองแบบ ผลจากการศึกษาพบว่า อุณหภูมิภายในตู้อบสูงกว่าอุณหภูมิเฉลี่ยภายนอกตู้อบอยู่ระหว่าง 10-20 องศาเซลเซียส ผลของพลังงานแสงอาทิตย์มีผลต่อตู้อบบนกล่องยาวมากกว่าตู้อบบนแบบเต็นท์ โดยพบว่าตู้อบบนกล่องยาวมีอุณหภูมิภายในตู้อบสูงที่สุด คือ 62 องศาเซลเซียส ในเวลา 12.30 น. ความชื้นของปลาร้าในตู้อบจะลดลงอย่างช้า ๆ ในวันแรก และจะลดลงอย่างรวดเร็วในวันที่ 2 และ 3 ของการอบ และพบว่าตู้อบบนกล่องยาวมีอัตราการอบแห้งที่ดีกว่าตู้อบบนแบบเต็นท์ เนื่องจากความชื้นของปลาร้าในตู้อบบนกล่องยาวลดลงในอัตราที่เร็วกว่าและและลดลงมากกว่าตู้อบบนแบบเต็นท์ แสดงว่า ตู้อบบนกล่องยาวมีประสิทธิภาพดีกว่าแบบเต็นท์ ส่วนคุณภาพทางประสาทสัมผัส พบว่า ปลาร้าที่อบจากตู้อบทั้งสองแบบมีคุณภาพทางประสาทสัมผัสที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

Abstract

This study was aimed to compare the effectiveness of the pla-ra solar dry cabinet between long box type and tent type. The heat spread inside cabinet, moisture content of pla-ra and sensory quality were also investigated. It was found that temperature inside cabinet was more higher than outside between 10-20 oC . The

effect of sunlight on temperature inside the long box cabinet was more than the tent cabinet. The highest temperature was 62°C (long box cabinet) at 12.30 am. Moisture content of pla-ra in both cabinet were slowly decrease on the first day and then quickly decrease on the second and third day. The long box cabinet has drying rate more than tent cabinet. The result showed that the long box cabinet was more effectiveness than tent cabinet. Sensory quality of pla-ra from both cabinet were not significantly different.

ชื่อผู้ประกอบการที่เข้าร่วมโครงการ

วิสาหกิจ	ปลาไร่โกสุมฟาร์ม
ที่อยู่	112 หมู่ 8 ตำบลแก้งแก อำเภอกอสุ่มพิสัย จังหวัดมหาสารคาม 44000
โทรศัพท์	089-9173480 โทรสาร - E-mail -
ผู้รับผิดชอบ	นางนิภา แสงลี ตำแหน่ง เจ้าของกิจการ

การประยุกต์ใช้หลักเกณฑ์วิธีการที่ดีในการผลิตอาหาร ในโรงงานแปรรูป “ปลาร้า” : กรณีศึกษาผลิตภัณฑ์ ปลาร้าบองสมุนไพรครูแหว

วีระเดช ชัยมงคล¹⁾ อรทัย ดลเยี่ยม¹⁾ และวสาวิ พิชัย²⁾

1) 2) สาขาวิชาเทคโนโลยีการอาหาร คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

E-mail : wa-sawee@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ ได้ศึกษาการประยุกต์ใช้ GMP เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงสถานที่ประกอบการผลิตภัณฑ์ ปลาร้าบองสมุนไพรครูแหว ณ สถานที่ตั้ง 75/1 ถนนดินนาหน่ ตำบลตลาด อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม โดยศึกษาครอบคลุมใน 6 หมวด ได้แก่ 1) สถานที่ตั้งและอาคารผลิต 2) เครื่องมือเครื่องจักรและอุปกรณ์ ที่ใช้ในการผลิต 3) การควบคุมกระบวนการผลิต 4) การสุขาภิบาล 5) การบำรุงรักษาและการทำความสะอาด และ 6) บุคลากรและสุขลักษณะผู้ปฏิบัติงาน จากการประเมินตามหลักเกณฑ์ GMP ของสถานที่ประกอบการการผลิตปลาร้าบองสมุนไพรครูแหว พบว่าก่อนการปรับปรุงได้คะแนนในแต่ละหมวดเป็น 55.5%, 71.4%, 70.8%, 42.3%, 41.6% และ 52.3%ตามลำดับ ซึ่งมีคะแนนต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานตามหลักเกณฑ์ GMP พบข้อบกพร่องร้ายแรงที่จะก่อให้เกิดการปนเปื้อนและเป็นอันตรายต่อผู้บริโภค 1 จุด คือมาตรฐานการป้องกันสัตว์และแมลงเข้าสู่อาคารผลิตจากข้อบกพร่องต่างๆที่ไม่สอดคล้องกับหลักเกณฑ์ GMP ผู้วิจัยได้จัดทำข้อเสนอแนะงบประมาณในการปรับปรุงและแบ่งระยะเวลาการปรับปรุงออกเป็น 3 ระยะ คือ ระยะแรก เสนอให้ผู้ประกอบการตัดสินใจเลือกการปรับปรุง โดยซึ่งผู้ประกอบการมีความเห็นชอบในการปรับปรุงจุดเสี่ยงที่เป็นข้อบกพร่องร้ายแรง ได้แก่ การซ่อมผนังและช่องปิดของตัวอาคารเพื่อไม่ให้เส้นทางเข้าของสัตว์หรือแมลง ระยะที่ 2 เน้นการปรับปรุงของโครงสร้างอาคารที่มีได้มีผลกระทบโดยตรงต่อคุณภาพผลิตภัณฑ์ และระยะที่ 3 ปรับปรุงบริเวณโดยรอบอาคารผลิตจากการประเมิน GMP หลังจากที่ได้คาดว่าจะมีการปรับปรุง พบว่าทั้ง 3 ระยะผ่านเกณฑ์ GMP ของคณะกรรมการอาหารและยา บในการปรับปรุง 50,200 บาท

Abstract

This study was aimed to apply Good Manufacturing Practice (GMP) to the entrepreneur, produced the Pla-ra bong with herbs products, (Pla-ra bong Kru Waww manufacturing plant) where is located at 75/1 Teenanon road, Tambon Talad, Mueang District, Mahasarakham province. The study involved 6 section of GMP regulation of Thai Food and Drug Administration including 1) food plant location and establishments, 2) tool and equipment, 3) processing control, 4) sanitation, 5) maintenance and cleaning and 6) personal hygiene. The evaluation scores before improvement in each section were lower than the minimum standard scores; 55.5%, 71.4%, 70.8%, 42.3%, 41.6% and 52.3% respectively. It was also found major defect; the pest control system. The evaluation result showed that GMP of the Pla-ra bong with herbs manufacturing plant was not in accordance with GMP regulation. Plant improvement procedure including the capital cost were suggested to prepare the GMP certified. The improvement procedure were divided into 3 steps. The entrepreneur approved of the rectification of the major defect, repair the wall and hole in the building (pest control system) as the first step. The second step focus on the structure of the building that has no affect on the quality of products. The last step was to improve the environmental hygiene. In each steps of the selected improvement, GMP evaluation was provided. After the third step, the scores in each section expected to complied with GMP regulations. The estimated budget was 50,200 Baht for all improvement steps.

ชื่อผู้ประกอบการที่เข้าร่วมโครงการ

วิสาหกิจ	ปลาไร่บองสมุนไพรครูแหว		
ที่อยู่	75/1 ถนนถีนานนท์ ตำบลตลาด อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000		
โทรศัพท์	043-722869	โทรสาร -	E-mail -
ผู้รับผิดชอบ	นายภคพงษ์ นาคะพงษ์	ตำแหน่ง เจ้าของกิจการ	

WindowII

116

WindowII

ผลงานวิจัย

โครงการทุนวิจัยสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี

(Window II)

ปีการศึกษา 2550

Win50001

การวิจัยผลกระทบจากการจัดการ การท่องเที่ยวในชุมชนวัดเกาะ

จริยา ใจหลัก สุนิสา คุ่มสะอาด ไพเราะ แสงประสาธ ธีระพงศ์ ขำสวัสดิ์
นนท์ศักดิ์ นิยมมา พงษ์เทพ เจริญเรืองสกุล และมธุรส ปราบไฟรี
สาขาวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
E-mail: maturee@yahoo.com

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลกระทบจากการจัดการการท่องเที่ยวในชุมชนวัดเกาะ และศึกษาแนวทางการจัดการและการป้องกันและผลกระทบด้านลบจากการท่องเที่ยวในชุมชนวัดเกาะ โดยใช้วิธีในการศึกษา ทั้งเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างคือคนในชุมชน ภาครัฐ ภาคเอกชนและนักท่องเที่ยว การศึกษาข้อมูลปฐมภูมิด้วยการสัมภาษณ์ การสังเกต การสอบถาม การประชุมกลุ่มย่อย และการศึกษาข้อมูลทุติยภูมิจากเอกสารต่างๆ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ แบบสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้างและกึ่งโครงสร้าง แบบสอบถามนักท่องเที่ยว การวิเคราะห์ข้อมูลทำโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา

ผลจากการวิจัยพบว่า

1. ชุมชนวัดเกาะเพิ่งเริ่มต้นต้อนรับนักท่องเที่ยวผ่านการศึกษาดูงาน จุดแข็งของพื้นที่คือการมีศักยภาพ ด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม มีต้นทุนทางสังคม วัฒนธรรมและผู้นำที่เข้มแข็ง จุดอ่อนคือพื้นที่ยังไม่เป็นแหล่งท่องเที่ยวเป้าหมายหรือพื้นที่หลักและชุมชนบางส่วนยังไม่เข้าใจการท่องเที่ยว แต่ชุมชนยังมีโอกาส ในการพัฒนาเนื่องจากศักยภาพของพื้นที่และมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องพร้อมให้การสนับสนุน ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคคือรูปแบบและ แนวโน้มของการท่องเที่ยวที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ประกอบกับภาวะทางการเมืองและเศรษฐกิจ ราคาน้ำมันที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยว
2. ผลกระทบด้านบวกจากการท่องเที่ยวทำให้เกิดการสร้างงาน สร้างรายได้ ทำให้ชุมชนเป็นที่รู้จักเกิด การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การรวมกลุ่มทำกิจกรรม การส่งเสริมด้านสุขภาพจิต เกิดการอนุรักษ์ การเผยแพร่วัฒนธรรมท้องถิ่น รวมถึง การรักษาความสะอาดในชุมชน ผลกระทบด้านลบคือ การกระจายรายได้ไม่ทั่วถึง การรบกวนชาวบ้านที่ไม่ได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว ภาพจิตรกรรมฝาผนังถูกทำลาย ปริมาณขยะเพิ่มขึ้นและความแออัดในช่วงที่มีนักท่องเที่ยว
3. แนวทางในการจัดการและการป้องกันผลกระทบจากการท่องเที่ยว คือ การจัดการ

ความรู้/คลังข้อมูลที่มีอยู่ในชุมชน การบูรณาการ การประสานงาน การจัดการด้านพื้นที่ และการสร้างกระบวนการการมีส่วนร่วม

4. ข้อเสนอแนะจากการวิจัยคือ 1) การจัดการให้ชุมชนเป็นแหล่งเรียนรู้ พัฒนาศักยภาพของบุคลากรในท้องถิ่น สร้างระบบการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของชุมชนวัดเกาะ ภาครัฐควรเข้ามามีบทบาทในการส่งเสริมและสนับสนุนกิจกรรมชุมชนและพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การส่งเสริมและพัฒนาผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นและการพัฒนาสิ่งแวดล้อมความสะอาดขึ้นพื้นฐานทางการท่องเที่ยว

คำสำคัญ ผลกระทบการท่องเที่ยว การจัดการท่องเที่ยว การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ชุมชนวัดเกาะ

Abstract

This study aimed to study the impacts of community tourism management on Wat Koh community and to propose guidelines for the management and the protection of the negative effect of tourism. The study was approached by means of quantitative research and qualitative research. Multiple qualitative research techniques were used for collecting data. Apart from documentary study, observation, interviewing and group discussion were done with community leaders, local people, tourism entrepreneurs, and government officers, including tourist interviewing. Questionnaires were used for the quantitative research tool. Two types of data analysis were employed: 1) content analysis for qualitative data and 2) descriptive statistic for quantitative data.

The following summarize the findings:

1. Wat Koh community starts to welcome study tour through the study groups. Strengths of the area are potential of cultural tourism, cultural and social capital, and strong leadership. Meanwhile, weaknesses of the area are the untargeted for tourism and less understanding about tourism among some community members. However, potential of the area and support from related organizations make this area acquire strong potential in tourism development. Threats for this community are the unstable trends of tourism, insecure of economic and politic, including the increase of gas prize.

2. The positive impacts of tourism are to generate job opportunity, increase income, the well-known of the community, share and learn among community

members, promote group activities, promote mental health, promote and preserve local culture and the cleanliness of community. However, there are also negative impacts on community; such as no income distribution, and conflict among community members.

3. Guidelines for managing and preventing the impacts from tourism are knowledge management, integration and implementation for creating tourism network, tourist destination management and creating participation process.

Suggestions from this study are the following: 1) creating community learning museum, developing local human resource capacity, setting up system for community tourism management. Besides, the community and municipality should increase understanding in tourism development among community members. Public and private sectors should seriously increase their roles in promoting community tourism, including developing of fundamental facilities for tourism

Keywords Impacts of tourism Tourism management Cultural tourism
Wat Koh community

Win50002

การวิจัยการจัดระบบข้อมูลการท่องเที่ยว เชิงวัฒนธรรมชุมชน วัดเกาะ อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี

The Information System Management for the Cultural Tourism Destination of Wat Koh Community

รุ่งนิภา บินชัย ปัทยา เพชรวิมานนท์ รานี บุญใหญ่ เพ็ญภา เพ็ญแก้ว
วรัญญา วงศ์จันทร์แย้ม จุไรรัตน์ กลัดหล้า และมลทิชา แจ่มจันทร์
สาขาวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
E-mail: arika_b@hotmail.com

บทคัดย่อ

โครงการวิจัยเรื่อง การจัดระบบข้อมูลด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชน
วัดเกาะ อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาการจัดระบบข้อมูลด้าน
การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนวัดเกาะ และเพื่อจัดระบบข้อมูลผลการวิจัยการท่องเที่ยว
เชิงวัฒนธรรมของชุมชนวัดเกาะ

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพในด้านการจัดระบบข้อมูลด้านการท่องเที่ยว
เชิงวัฒนธรรมของชุมชนวัดเกาะ อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี โดยวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพด้วย
วิธีการศึกษาข้อมูลเบื้องต้นจากเอกสารเชิงวิชาการ งานวิจัย และข้อมูลที่เกี่ยวข้องผ่าน
สื่ออินเทอร์เน็ต และมีการเก็บข้อมูลโดยการลงพื้นที่เพื่อสังเกตแบบมีส่วนร่วมเป็นเครื่องมือใน
การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยคณะผู้วิจัยได้ร่วมการประชุมประจำเดือนของชุมชนวัดเกาะกับ
ชาวชุมชนเพื่อเป็นการรวบรวมเนื้อหาและประมวลผลข้อมูล ที่เกี่ยวข้องกับการจัดระบบข้อมูล
และนำแนวทางการจัดระบบข้อมูลที่ดี มาใช้กับการจัดระบบข้อมูลของงานวิจัย กระทั่งนำไปสู่
การจัดระบบข้อมูลโดยการทำเว็บไซต์ของแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนวัดเกาะ
และนำมาทดลองใช้ บนหน้าเว็บไซต์ของสำนักวิทยบริการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
โดยได้รับความร่วมมือในการประเมินผลการใช้งานของเว็บไซต์จากคนในชุมชน และบุคคล
ทั่วไปที่เข้าชมเว็บไซต์และได้แสดงความคิดเห็น

ผลการวิจัยพบว่า การจัดระบบข้อมูลด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนวัด
เกาะ อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรีทำให้คนในชุมชนวัดเกาะเกิดความพึงพอใจที่ผลงานและ
ชาวชุมชนจะได้เป็นที่รู้จักมากขึ้นโดยเป็นการประชาสัมพันธ์ผ่านเว็บไซต์ของมหาวิทยาลัย

และข้อมูลเหล่านี้ยังสามารถเก็บเป็นคลังข้อมูลเพื่อการศึกษาให้กับบุคคลที่สนใจได้อีกทางหนึ่ง นอกจากนี้ยังมีการจัดทำแผ่นพับทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์และรวมไปถึงการจัดนิทรรศการถาวร ที่เป็นตัวส่งเสริมในการประชาสัมพันธ์ และให้ความรู้เกี่ยวกับชุมชนวัดเกาะอีกช่องทางหนึ่ง

คณะผู้วิจัยพบว่า การที่ได้ทดลองใช้เว็บไซต์ แผ่นพับ และนิทรรศการ ทำให้คนในชุมชนเกิดความพึงพอใจเนื่องจากการเป็นกระประชาสัมพันธ์ให้กับบุคคลภายนอกได้รู้จักชุมชนวัดเกาะมากยิ่งขึ้น รวมทั้งในการจัดทำตัวอย่างโปรแกรมท่องเที่ยวชุมชนวัดเกาะเพื่อเชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยวอื่นๆ และเพื่อเป็นการสร้างความพึงพอใจให้กับนักท่องเที่ยวที่เข้ามาสู่ชุมชนวัดเกาะนั้น ควรมีหน่วยงานหลักเป็นผู้ประสานงานเชื่อมโยงกับหน่วยงานในชุมชน รวมทั้งชาวชุมชน เพื่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนวัดเกาะให้ไปในทิศทางเดียวกันและเพื่อการประชาสัมพันธ์รวมไปถึงการเป็นแหล่งเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพมาก

Abstract

The purposes of this research were to study the cultural tourism management system of Wat Koh Community and systematize the information of cultural tourism management research result of Wat Koh Community.

This was the qualitative research cooperating with the community in managing the cultural tourism of Wat Koh Community, Muang District, Phetchaburi. It was done by finding the primary information from the academic documents, research and internet. The instrument for collecting the data was participating observation form which the researchers agreed in the monthly meeting to collect and compile the related information for being the guideline in managing the research information. It based on conducting the cultural tourism website of Wat Koh Community including trial on the library website of Phetchaburi Rajabhat University. The villagers and general people cooperated by evaluating and giving the opinion on the website.

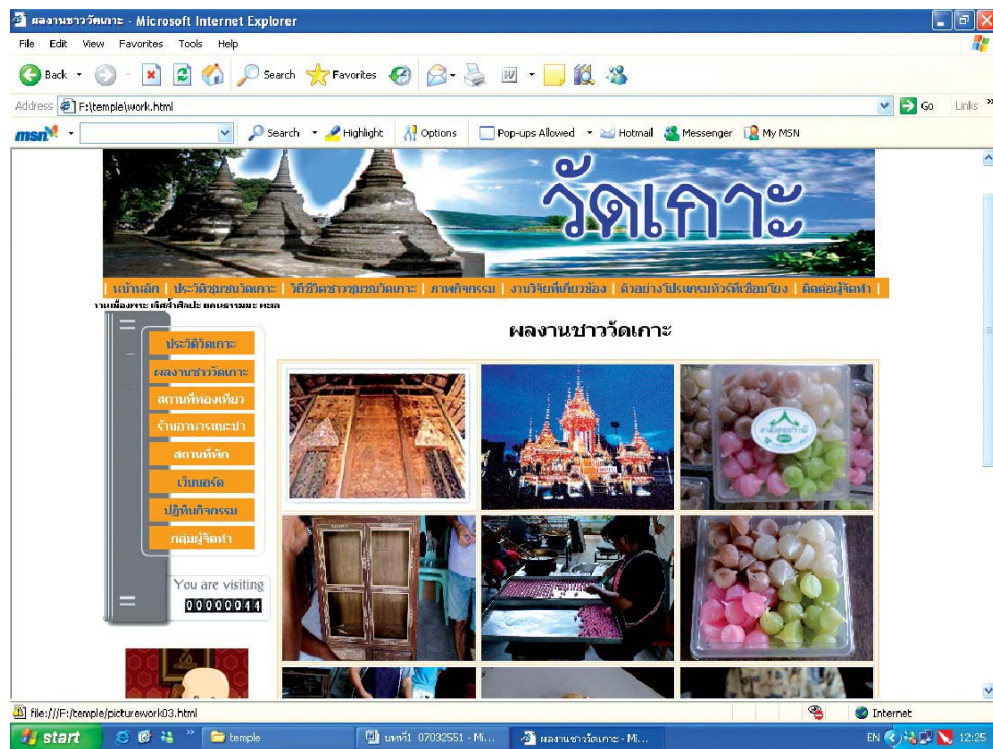
The results revealed that the people in Wat Koh Community had high satisfaction on the cultural tourism management system from getting more knowledge and information about their community through the university website. It can also be the information storage for people who are interested in. Moreover; both Thai and English brochures and exhibition were provided to publicise and expand the

information of this community.

The researchers found that the people in the community had high satisfaction on the website trial, brochures and exhibition since it was the campaign to have the community be well known. The sample trip conducting was connected to the other tourism resources. The main coordinator group should be specified to work with the community and people for the advantage of developing and publicising the cultural tourism to go in the same direction and to be the effective learning resources.

Win50003

ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อแหล่งท่องเที่ยว เชิงวัฒนธรรมของชุมชนวัดเกาะ

ณัฐวุฒิ ฝรั่ง กรวรรณ เทียนทวี กันยารัตน์ จินตามณี จิราภรณ์ สุวรรณชาติ

ปิยรัตน์ ธิมาชัย อัจฉนา โพธิ์พันธ์ และ ณัฐวุฒิ สุวรรณช่าง

สาขาวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

E-mail: nuttychan@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้ต้องการศึกษา ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนวัดเกาะ และปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว โดยมีกลุ่มตัวอย่างคือ นักท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในชุมชนวัดเกาะ ในช่วงเดือน มิถุนายน-ตุลาคม พ.ศ. 2550 เป็นจำนวนทั้งสิ้น 420 คน โดยมีแบบสอบถามและการสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผลการศึกษาพบว่า

นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่เดินทางมาเที่ยวชุมชนวัดเกาะเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 21 - 25 ปี เป็นนักเรียนนักศึกษา มีรายได้โดยเฉลี่ยต่ำกว่า 5,000 บาท เหมือนกันทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ การเดินทางนักท่องเที่ยวชาวไทยส่วนใหญ่เดินทางมาโดยรถส่วนตัวขณะที่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติส่วนใหญ่เดินทางมาโดยรถโดยสารประจำทาง

ในด้านความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อการจัดการด้านการท่องเที่ยวของชุมชนวัดเกาะ พบว่า นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมีความพึงพอใจในองค์ประกอบต่างๆ อยู่ในระดับมากเกือบทุกองค์ประกอบ มีเพียงองค์ประกอบทางด้านความสวยงามและความน่าสนใจของชุมชนวัดเกาะในด้านภาพเขียนฝาผนังภายในอุโบสถวัดเกาะที่นักท่องเที่ยวชาวไทยมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด ขณะที่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมีความพึงพอใจในระดับมากและที่เห็นถึงความแตกต่างได้ชัดเจนในด้านความพึงพอใจระหว่างนักท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติคือองค์ประกอบด้านบริการด้านสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวก ในด้านความพอเพียงและความสะดวกของแต่ละองค์ประกอบย่อยนั้น นักท่องเที่ยวชาวไทยมีความพึงพอใจในระดับปานกลางโดยที่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมีความพึงพอใจในระดับมาก

จากการศึกษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนวัดเกาะทำให้ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคเพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขและพัฒนาการท่องเที่ยว สำหรับข้อเสนอแนะในด้านความสะอาด สาธารณูปโภค

สุขาสาธณะ ลานจอตรด การประชาสัมพันธ์และข้อมูลสารสนเทศ นักท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยวต่างชาติให้ข้อเสนอแนะว่า ควรมีการดูแลรักษาความสะอาดในบริเวณวัด เพิ่มลานจอตรดในบริเวณชุมชน และเพิ่มจำนวนห้องน้ำสาธารณะให้เพียงพอต่อจำนวนนักท่องเที่ยว นอกจากนี้ควรส่งเสริมให้สมาชิกชุมชนให้เป็นผู้นำเที่ยว และควรมีการประชาสัมพันธ์วัดเกาะให้เป็นที่รู้จักมากยิ่งขึ้น

คำสำคัญ ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ชุมชนวัดเกาะ เทศบาลเมืองเพชรบุรี คลังข้อมูลด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

Abstract

This research is to study the tourist satisfaction on cultural tourism resources at Wat Koh community and to access the problems against the development of tourism resources. The random samples are Thai and foreign tourist who traveling to Wat Koh during June-October 2007 which counted 220 persons, using the questionnaire and interview as the data collection. The result is as below:

The tourist who travel to Wat Koh is more female than male, age between 21-25 years old, student, average income lower than 5,000 Baht both Thai and alien, mostly travel by personal vehical for Thai and foreigner by bus.

The tourist satisfactory on the tourism management of Wat Koh community, the study found that Thai and foreigner tourist is at good level almost every factor specially the attraction of Wat Koh mural painting inside the temple inwhich Thai tourist has the most satisfaction but for the foreigner is at good level. The obvious different between Thai and foreigner is the factor of infrastructure and facility, the other minor factor Thai is fair and foreigner is at good appreciate.

As the result of the research on the satisfaction of the tourist on the cultural tourist resource of Wat Koh community, it reveals the problems and the tasks which can be applied to pave the way for solving the problems and developing tourism industry. As a matter of suggestion on the cleanliness, facility, public rest room, car park, public relation and the information, both Thai and foreigner suggest that the concerned agent should take better care of cleanliness surrounding the temple, increase parking space and more public rest room, moreover the promotion for local tour guide

and public relation to promote Wat Koh should be considered.

Keywords Tourist satisfaction Cultural tourism destination Wat Koh community
Phetchaburi municipality Cultural tourism hub

Win50004

การวิจัยการศึกษาบริบทแหล่งท่องเที่ยว เชิงวัฒนธรรมของชุมชนวัดเกาะ

กนกวรรณ ทรัพย์มงคล มณิกา เตียงเกตุ ปิยะนาฏ บุตรราช
ชลธิสรา พงษ์ทวี อรุณพันธ์ พรหมมาศ นางสาวปิ่นอนงค์ เฮงประเสริฐ และ ลัดดา ชูใจ
สาขาวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
E-mail: choojai_l@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบริบทแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนวัดเกาะ และเพื่อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนวัดเกาะ ซึ่งคณะวิจัยได้ใช้กระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพศึกษา โดยมีขั้นตอน 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 จัดเตรียมงานวิจัยโดยศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ขั้นตอนที่ 2 การสำรวจเก็บและรวบรวมข้อมูลภาคสนามในแหล่งที่ทำการศึกษาวิจัย ขั้นตอนที่ 3 การสังเกต การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างและไม่มีโครงสร้าง ขั้นตอนที่ 4 การจัดประชุมกลุ่มย่อยร่วมกับผู้นำชุมชน ประชาชน ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว และหน่วยงานของรัฐ และขั้นตอนที่ 5 คือ การวิเคราะห์และประมวลผลข้อมูล โดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหาและสรุปออกมาเป็นรายงานและผลการวิจัย

ผลการศึกษาวิจัยพบว่า ข้อมูลบริบทชุมชนด้านทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยวในเขตชุมชนวัดเกาะแก้วสุทธาราม อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี นั้นมีศักยภาพที่สามารถจะพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงของจังหวัดได้เป็นอย่างดี ความโดดเด่นของวัดเกาะแก้วสุทธาราม อีกทั้งวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของคนในชุมชนวัดเกาะที่เป็นเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของท้องถิ่น ถือเป็นจุดขายที่นำมาเป็นจุดดึงดูดทางการท่องเที่ยวได้ ประกอบกับคนในชุมชนต้องการให้เกิดการท่องเที่ยว แต่จุดอ่อนคือ พื้นที่ยังไม่เป็นแหล่งท่องเที่ยวหลักของจังหวัด สำหรับโอกาสของพื้นที่นั้น คือ ทั้งศักยภาพทางด้านทรัพยากรในพื้นที่และคนในชุมชนทำให้มีโอกาสพัฒนาไปได้อย่างต่อเนื่อง แต่อุปสรรคที่พบได้คือ ทิศทางของการท่องเที่ยว สภาพเศรษฐกิจและการเมืองที่ไม่แน่นอนอาจส่งผลกระทบต่อชุมชน

นอกเหนือจากนี้ ผลการวิจัยพบว่า แนวทางการพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนวัดเกาะสามารถพัฒนาไปในทิศทางที่เหมาะสม โดยเฉพาะความต้องการ

ของคนในชุมชนเพื่อเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวที่เห็นได้ชัดเจน คือ การเข้ามาเป็นคณะกรรมการดำเนินงานและบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การร่วมทำกิจกรรม โครงการต่างๆ โดยคนในชุมชน สำหรับแนวทางพัฒนาพื้นที่ คือ การพัฒนาภูมิทัศน์และสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ชุมชน การจัดระบบโครงสร้างพื้นฐาน จัดตั้งศูนย์ข้อมูลและประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวของชุมชน การจัดตั้งพิพิธภัณฑ์วัดเกาะ รวมทั้งปรับปรุงที่ทำการชุมชนเพื่อรองรับจำนวนคณะผู้มาศึกษาดูงานและนักท่องเที่ยว

ข้อเสนอแนะจากการวิจัยในครั้งนี้ คือ ด้านการเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากการวิจัยในพื้นที่นั้น ต้องเริ่มจากการสร้างความเข้าใจแก่คนในชุมชนและผู้ที่เกี่ยวข้อง จัดแผนและสร้างแนวทางการจัดการระบบที่เหมาะสม การปลูกฝังและสร้างจิตสำนึกรักษ์ท้องถิ่นให้แก่เยาวชนรุ่นหลังของชุมชนให้เห็นคุณค่าทางวัฒนธรรมและเอกลักษณ์เฉพาะในท้องถิ่นของตนเอง และที่สำคัญคือ การสร้างเครือข่ายและมีส่วนร่วมกับองค์กรต่างๆ เพื่อสร้างแนวทางร่วมกันอย่างจริงจังในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนวัดเกาะให้เป็นไปอย่างเหมาะสมและเป็นไปในทิศทางที่ยั่งยืน

คำสำคัญ บริบทเชิงการท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ชุมชนวัดเกาะ
เทศบาลเมืองเพชรบุรี คลังข้อมูลด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

Abstract

This research employed Wat Koh Community as a case study. The objectives of this research were to study the cultural tourism destination context and to construct the guidelines for cultural tourism development. The research used qualitative research methods having five research stages, 1) reviewing all secondary data 2) collecting field work data to understand the local context 3) observing and interviewing both structure pattern and non-structure pattern of the community 4) analyzing the obtained data by content analysis.

The research found that Wat Koh Community has high potential to be developed as an outstanding tourist destination of Phetchaburi province. In contrast, the weaknesses of community has been found which is unknown tourist destination of the province. However, the community has opportunity in tourism development, high potential in tourism resources and strong people in community to corporate and develop cultural tourism. For the threats, uncertain of economic, politic and tourism trends affect the impact in community.

Moreover, the result of research has shown that the guidelines for cultural tourism development in Wat Koh Community should be developed in appropriate way. Especially, the local people would like to participate in the tourism cultural development process in the form of community committee and administrative management. For the guidelines recommended to develop local area were to improve basic construction system and environment, to set up tourism information of community, to build museum of Wat Koh as well as improve community office in order to receive more visitors and tourists.

The recommendation of this research were to build corporative understanding to local people and other related organizations, to set up plan and arrange sustainable management correctively, to build awareness of sustainable tourism to new generation in community and to set up network and participate with other organizations in order to find out the way to develop cultural tourism of Wat Koh Community appropriately including in sustainable trend.

Keywords Tourism context Cultural tourism Wat Koh community
Phetchaburi Municipality Cultural tourism information

ความต้องการของคนในชุมชนบ้านญวนสามเสน ต่อการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่

Win50005

วันวิสา กลิ่นสุขหอม ประภาศิริ รุ่งจิรากร มนัสนันท์ คงเหล้า
และสุดารัตน์ แสงจำนงค์
โปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
E-mail: susang2520@hotmail.com

บทคัดย่อ

ชุมชนบ้านญวนสามเสนเป็นชุมชนที่มีเอกลักษณ์ในด้านวัฒนธรรมความเป็นอยู่ของคนในชุมชนที่ยังคงหลงเหลือสภาพความเป็นอยู่ที่มีพื้นฐานมาจากเชื้อชาติญวนหรือ เวียดนาม อันเป็นเชื้อชาติดั้งเดิมก่อนย้ายเข้ามาพึ่งใบบุญแห่งพระเจ้าอยู่หัวราชวงศ์จักรีของไทย วัฒนธรรมที่ยังหลงเหลือและเห็นได้ชัด เช่น วัฒนธรรมการกิน การอยู่ ความเชื่อ หรือ การนับถือศาสนา เป็นต้น จากพื้นฐานทางวัฒนธรรมที่แตกต่างทำให้ชุมชนได้รับความสนใจจากบุคคลภายนอกเข้ามาเดินทางท่องเที่ยวอยู่เป็นประจำ การศึกษาครั้งนี้จึงเป็นการศึกษาเพื่อค้นหาความต้องการของคนในชุมชนต่อการจัดการท่องเที่ยวในพื้นที่ เพื่อการหาแนวทางในการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวต่อไป โดยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการที่หลากหลายทั้ง การสัมภาษณ์ผู้นำชุมชน การสำรวจข้อมูลพื้นฐานของชุมชน ด้วยการลงพื้นที่สังเกตการณ์ และการศึกษาค้นคว้าจากแหล่งข้อมูลทุติยภูมิ และการใช้แบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างครัวเรือน เพื่อให้ทราบความต้องการของคนในภาพรวม ซึ่งผลการศึกษาที่ได้ พบว่า คนในชุมชนส่วนใหญ่มีความสนใจในการท่องเที่ยวมาก และต้องการให้นำเอาการท่องเที่ยวเข้ามาในชุมชนเพื่อการพัฒนาและส่งเสริมคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นแก่คนในชุมชน แต่ในรูปแบบการท่องเที่ยวแบบมีเงื่อนไข

คำสำคัญ ชุมชนชาวญวน หมู่บ้านสามเสนหรือชุมชนสามเสน ชาวเขมรโปรตุเกส
การจัดการท่องเที่ยว

อุตสาหกรรมท่องเที่ยวกับแรงงานต่างชาติ ในจังหวัดภูเก็ต : ความสัมพันธ์และผลกระทบ

Win50006

Tourism Industry and International Labours in Phuket: Relationships and Impacts

จุติพร จำปาตะ ฤทัยรัตน์ คุรุ อภิยุช บุญยบวรวิวัฒน์

อิงอร คงคา ราตรี ชาติมนตรี อรไท คุรุเวช

ภาควิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

E-mail: okrutwayscho@pkru.ac.th

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัย เรื่องอุตสาหกรรมท่องเที่ยวกับแรงงานต่างชาติในจังหวัดภูเก็ต มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอุตสาหกรรมท่องเที่ยวกับแรงงานต่างชาติในจังหวัดภูเก็ตและเพื่อศึกษาอิทธิพลของแรงงานต่างชาติที่ส่งผลกระทบต่อสังคมและอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต

โครงการนี้เป็นโครงการวิจัยที่มีระเบียบวิธีวิจัยเชิงผสมผสานระหว่างเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ เพื่อศึกษาข้อมูลความสัมพันธ์และผลกระทบจากแรงงานต่างชาติ แหล่งข้อมูลประกอบด้วยข้อมูลจากวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง และข้อมูลปฐมภูมิจากแบบสอบถามจำนวน 400 ชุดและการสัมภาษณ์ความคิดเห็นจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวและแรงงานต่างชาติในจังหวัดภูเก็ตจำนวน 9 คน ทั้งนี้มีการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ SPSS version 11.5: การวิเคราะห์เชิงพรรณนา

ผลการศึกษาพบว่า อุตสาหกรรมท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง โดยมีการต้องการแรงงานต่างชาติที่ราคาถูกเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมมากขึ้น ทั้งนี้แรงงานต่างชาติที่เข้ามาเป็นแรงงานระดับล่าง คือ เพื่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น สถานที่พัก สาธารณูปโภค เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวจึงจำเป็นที่จะต้องมีการจ้างแรงงานต่างชาติเข้ามาทำงานในตำแหน่งที่คนไทยไม่นิยมทำ แรงงานต่างชาติยังก่อให้เกิดผลกระทบในหลายด้าน เช่น ผลกระทบทางด้านสังคม วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

ข้อเสนอแนะทั่วไปให้มีความสำคัญกับนโยบายของรัฐบาลโดยตรงที่จัดการกับแรงงาน

ต่างชาติ เพื่อเป็นการควบคุมแรงงานต่างชาติที่เข้ามาทำงานในประเทศไทยในด้านการศึกษา
สุขภาพ รวมถึงการกำหนดการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับที่เหมาะสมรวมถึงการคุ้มครอง
อาชีพสำหรับชาวไทยโดยเฉพาะ
คำสำคัญ อุตสาหกรรมท่องเที่ยว แรงงานต่างชาติ ผลกระทบ

ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ความรู้
การรับรู้ข่าวสารต่อพฤติกรรมกาป้องกันตนเองจาก
โรคเอดส์ของหญิงอาชีพพิเศษในเขต
เทศบาลเมืองป่าตอง จังหวัดภูเก็ต

Correlation of Personal Factor, Knowledge, Message
Perception with AIDS Prevention Behavior among Female
Sex Workers in Pathong Municipal, Phuket Province

ณรงค์ ปากบารา จันทิมา พรหมคล้าย วรณนิสา คงเรือง และ ชญานิศ ลือวานิช
โปรแกรมสาธารณสุขชุมชน คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต
E-mail : chayanit55@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงพรรณนาคครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) ศึกษาความรู้เรื่องโรคเอดส์ การรับรู้ข่าวสาร โรคเอดส์และพฤติกรรมกาป้องกันโรคเอดส์ของหญิงอาชีพพิเศษ 2) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัยส่วนบุคคล ความรู้เรื่องโรคเอดส์และการรับรู้ข่าวสารกับพฤติกรรมกาป้องกันตนเองจาก โรคเอดส์ของหญิงอาชีพพิเศษ ในเขตเทศบาลเมืองป่าตองจังหวัดภูเก็ต กลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มหญิงอาชีพพิเศษในเขตเทศบาลเมืองป่าตอง จำนวน 322 ราย เลือกใช้กลุ่ม ตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมได้แก่ 1) แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป 2) แบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้ข่าวสารเรื่องโรคเอดส์ 3) แบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้เรื่องโรคเอดส์ 4) แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกาป้องกันโรคเอดส์ และแนวคำถามการสัมภาษณ์ วิเคราะห์ข้อมูลด้วย ร้อยละ ค่าเฉลี่ยความถี่ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Correlation Coefficient) และข้อมูลจากการสัมภาษณ์ทำการวิเคราะห์เนื้อหาผลการวิจัยพบว่ากลุ่มหญิงอาชีพพิเศษมีความรู้เรื่องโรคเอดส์ การรับรู้ข่าวสารเรื่องโรคเอดส์ในช่วง 3 เดือนที่ผ่านมาอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนพฤติกรรมกาป้องกันโรคเอดส์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรม

การป้องกันโรคเอดส์อยู่ในระดับเหมาะสมดีจากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ความรู้เรื่องโรคเอดส์และการรับรู้ข่าวสารกับพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากโรคเอดส์พบว่า อายุ ($p<0.01$) ระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย ($p<0.05$) และความรู้ ($p<0.05$) มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

คำสำคัญ ความรู้ การป้องกัน โรคเอดส์ หญิงอาชีพพิเศษ

Keywords Knowledge Prevention AIDS Female sex worker

Win50008

ผลกระทบการท่องเที่ยวที่มีต่อชุมชนเจ้าบ้าน กรณีศึกษา : เขตเทศบาลเมืองป่าตอง จังหวัดภูเก็ต

Tourism Impact to Host Community : A Case Study Patong Municipality in Phuket Province

วสันต์ จันทร์ประสิทธิ์ นิรมล หนูภัยยันต์ วิสารรัตน์ แกมแก้ว

วรรณิ์ สาเหล็ก สุนิษา อูมาสะ อัจฉรา มีทรัพย์

โปรแกรมวิชานิติศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

E-mail: junprasit@yahoo.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา (1) เพื่อศึกษาผลกระทบของการท่องเที่ยวในเขตพื้นที่ป่าตองที่มีต่อชุมชนเจ้าบ้านในด้านสังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม (2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของชุมชนเจ้าบ้านที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในเขตพื้นที่ป่าตอง (3) เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมของชุมชนเจ้าบ้านต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในเขตพื้นที่ป่าตอง การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสอบถาม โดยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นชุมชนเจ้าบ้าน ในเขตเทศบาลเมืองป่าตอง โดยมีอายุตั้งแต่ 20 ปีขึ้นไป จำนวน 400 คน และการวิจัยเชิงคุณภาพใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่ม ได้แก่ ตัวแทนของชุมชนเจ้าบ้าน ตัวแทนของภาครัฐบาล และตัวแทนของผู้ประกอบการภาคเอกชน จำนวน 20 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการท่องเที่ยวส่งผลกระทบในด้านสังคมต่อชุมชนเจ้าบ้านทั้งทางบวกและทางลบ
2. กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการท่องเที่ยวส่งผลกระทบในด้านเศรษฐกิจต่อชุมชนเจ้าบ้านทั้งทางบวกและทางลบ
3. กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการท่องเที่ยวส่งผลกระทบในด้านสิ่งแวดล้อมต่อชุมชนเจ้าบ้านทั้งทางบวกและทางลบ
4. กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการท่องเที่ยวส่งผลกระทบในด้านวัฒนธรรมต่อชุมชนเจ้าบ้านทั้งทางบวกและทางลบ

5. กลุ่มตัวอย่างมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองป่าตองในระดับต่ำ

คำสำคัญ ผลกระทบ การท่องเที่ยว ชุมชนเจ้าบ้าน เขตเทศบาลเมืองป่าตอง จังหวัดภูเก็ต

Keywords Tourism Impact Host community Patong municipality
Phuket province

Win50009

การศึกษาผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมที่เกิดจาก การดำเนินธุรกิจเรือเพื่อการท่องเที่ยว

กัลยาณี ประเสริฐ ดุจเดือน สกุลทับ นวรัตน์ พันแก้ว รวิวัฒน์ จิระพันธ์

สมเกียรติ มีนวล และ พิมลรัตน์ รัตภูเขียว

โปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

E-mail: pimonratpk48@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการดำเนินธุรกิจเรือเพื่อการท่องเที่ยวบริเวณอ่าวฉลอง อ่าวปอ และหาดป่าตอง 2. จำแนกว่าการดำเนินธุรกิจเรือเพื่อการท่องเที่ยวมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมด้านใดบ้าง 3. ศึกษาแนวทางการแก้ไขปัญหาและมาตรการป้องกันเพื่อมิให้สิ่งแวดล้อมบริเวณอ่าวฉลอง อ่าวปอ และ หาดป่าตองเสื่อมโทรม

บุคคลที่เป็นเป้าหมายในการศึกษาคือ ผู้ประกอบธุรกิจเรือ และประชาชนในพื้นที่อ่าวฉลอง อ่าวปอ และหาดป่าตอง จำนวน 321 คน ใช้เทคนิคการวิจัยเชิงปริมาณในรูปแบบของการสำรวจ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม

ผลการวิจัยมีดังนี้

1. ปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการดำเนินธุรกิจเรือเพื่อการท่องเที่ยวบริเวณอ่าวฉลอง อ่าวปอ และหาดป่าตอง ได้แก่ ปัญหาด้านน้ำ ปัญหาด้านอากาศ ปัญหาด้านเสียง และปัญหาด้านความสวยงามบริเวณหน้าหาด/อ่าว

2. การดำเนินธุรกิจเรือเพื่อการท่องเที่ยวมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมบริเวณอ่าวฉลอง และอ่าวปอมีผลกระทบด้านน้ำ คือ การเกิดมลพิษทางน้ำ บริเวณหาดป่าตองคือ ทำให้ระบบนิเวศน์เปลี่ยนแปลงในระยะยาว บริเวณอ่าวฉลองและอ่าวปอมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมด้านอากาศ คือ ทำให้เกิดมลพิษทางอากาศ บริเวณหาดป่าตอง คือ ทำให้ระบบนิเวศน์เปลี่ยนแปลงในระยะยาว บริเวณอ่าวฉลองและหาดป่าตองมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมด้านเสียง คือ รบกวนการพักผ่อน/การติดต่อสื่อสาร บริเวณอ่าวปอไม่ค่อยมีผลกระทบ และบริเวณอ่าวฉลองมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมต่อความสวยงามหน้าหาด/อ่าว บริเวณอ่าวปอและหาดป่าตองมีผลกระทบน้อย

3. แนวทางการแก้ไขและมาตรการป้องกันเพื่อมิให้สิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม คือ การควบคุมจำนวนเรือ และวิธีการแก้ไขปัญหาสังแวดล้อมที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน คือ ทุกฝ่ายที่มีส่วนเกี่ยวข้องช่วยกันดูแล

คำสำคัญ ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ธุรกิจเรือเพื่อการท่องเที่ยว เรือขนาดใหญ่เพื่อใช้ในกิจกรรมท่องเที่ยวทางน้ำ

Abstract

The purpose of this research project was: 1) to study the environmental problems that come from conducting travel boating businesses in the area of Chalong Bay, Por Bay, and Patong Beach; 2) to determine what effects these boating businesses have on it's surroundings; 3) to study what corrections should be made and what standards should be set to protect the environment in Chalong Bay, Por Bay, and Patong Beach from seeing decay.

The individuals that were targeted in this study were either boating business people and people in the area of Chalong Bay, Por Bay, and Patong Beach. The amount of people interviewed was 321. The instrument that was used to gather the information was a questionnaire.

Research Results :

1. The environmental problems that travel boating businesses has caused in the area of Chalong Bay, Por Bay, and Patong Beach are: water problems, air problems, noise problems, and problems with the appearance and beauty of the area in front of the beach and bay.

2. The conducting of boating businesses for tourists in the area of Chalong and Por Bay effects the water; the water becomes polluted. In the Patong Beach area, the ecosystem has been changing over a longer period of time. In the area of Chalong Bay and Patong Beach, the surroundings have been effected by the amount of noise, therefore bothering rest and communication. However, the area of Bo Bay has not been effected too much. Futhermore, when focussing on the beauty of the area in front of the

beaches and bays, the area of Chalong Bay has been effected by the boating businesses. However, the area of Por Bay and Patong Beach only have a few effects.

3. A correction that should be made and/or a standard that should be set to protect the environment from seeing decay is to control the amount of boats. A way to solve the environmental problems at the present would be to have every side that is involved help one another take care of the surroundings.

Win50010

การบริการร่วมชายหาดกับการเปลี่ยนแปลงทางด้าน สิ่งแวดล้อมบริเวณหาดป่าตอง กรณีศึกษานักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

นิพัทธ์ ก่ออินทร์ ภัคจิตกานต์ นามวงษ์ วาสนา คำแหง

เสาวคนธ์ วงศ์มัยย์สถ์ ขนิษฐา จันสี สัณญา ฉิมพิมล

โปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

E-mail : bukerk@yahoo.com.au

บทคัดย่อ

งานวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมจากการบริการร่วมชายหาดบริเวณหน้าหาดป่าตองและเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการท่องเที่ยวกับการบริการร่วมชายหาดบริเวณหน้าหาดป่าตอง โดยมีกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศและผู้ประกอบการร่วมหน้าหาด จากผลการวิจัยพบว่านักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศส่วนใหญ่มีความคิดเห็นตรงกันว่าการให้บริการร่วมหน้าหาดไม่ส่งผลกระทบต่อ การเปลี่ยนแปลงทางด้านสิ่งแวดล้อมบริเวณชายหาดและยังมีความต้องการให้มีการบริการร่วมหน้าหาด เนื่องจากเป็นสิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็น ผลสรุปการวิจัยยังพบว่า นักท่องเที่ยวแนะนำให้มีการกำหนดจำนวนร่วมหน้าหาดให้เหมาะสมกับบริเวณหาดป่าตองเพื่อ ทัศนียภาพที่ดีขึ้น

ทางด้านผู้ประกอบการมีความรู้และความเข้าใจถึงระเบียบในการจัดการการให้บริการร่วมหน้าหาดและให้ความร่วมมือกับภาครัฐในการจัดการบริเวณหน้าหาด เพื่อให้บริเวณหน้าหาดมีความเป็นระเบียบและสามารถแข่งขันกับแหล่งท่องเที่ยวอื่นๆ ได้ ผลการศึกษายังได้เสนอเรื่องการศึกษาขีดความสามารถในการรองรับและบริการของร่วมชายหาด การประเมินความพึงพอใจในคุณภาพการบริการ การสร้างความร่วมมือในการบริหารจัดการการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดป่าตองและการศึกษาการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวสู่ท้องถิ่น

คำสำคัญ การบริการ ร่วมหน้าหาด ชายหาด สิ่งแวดล้อม

ผลกระทบจากการดำน้ำแบบผิวน้ำ ต่อแนวปะการังบริเวณเกาะไข่

Snorkeler Damage to Coral Reef in the Koh Khai

บริมาศ แซ่จัน¹⁾ พรทิพย์ สุวรรณ¹⁾ พิมพ์ใจ ประไพ¹⁾ เมธิณี จุ่งลก¹⁾
สุรินทรา สามทอง¹⁾ ทนงค์ดี จันทรเมธากุล^{*2)}

1) โปรแกรมวิชา อุทยานกรรมการท่องเที่ยว คณะวิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต 83000

*2) โปรแกรมวิชาชีววิทยา คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต 83000

E-mail:chanmethakul@pkru.ac.th

บทคัดย่อ

ศึกษาผลกระทบจากการดำน้ำบริเวณเกาะไข่ โดยใช้แบบสอบถามและการติดตามพฤติกรรมนักท่องเที่ยวที่ทำกิจกรรมการดำน้ำ โดยศึกษาในช่วงเดือนเมษายน 2550 ผลการศึกษาพบว่านักท่องเที่ยวที่นิยมมาเที่ยวยังเกาะไข่ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มคนวัยหนุ่มสาว และกลุ่มคนวัยทำงาน ส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยวจากยุโรปและเดินทางมาเที่ยวที่เกาะไข่เป็นครั้งแรก การดำน้ำแบบผิวน้ำเป็นกิจกรรมที่นักท่องเที่ยวนิยมทำเป็นอันดับแรก โดยนักท่องเที่ยวนิยมชมปลาและปะการังเป็นสิ่งแรก นักท่องเที่ยวมีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับระบบนิเวศปะการังในเปอร์เซ็นต์ที่ค่อนข้างสูงโดยส่วนมากได้รับจากสื่อ นอกจากนั้นแม้ว่านักท่องเที่ยวจะได้รับความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับปะการังในสัดส่วนที่สูง แต่นักท่องเที่ยวอาจจะได้รับความรู้ในเรื่องเกี่ยวกับปะการังโดยตรงในระดับที่น้อย โดยผลการศึกษาพบว่าค่าเปอร์เซ็นต์การไม่รู้จักชื่อของปะการังและสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ ในแนวปะการังค่อนข้างสูง อาจจะเป็นไปได้เกี่ยวกับความรู้ที่ได้รับนั้นยังอยู่ในขอบเขตที่กว้าง ไม่ได้ลงลึกถึงรายละเอียดหรือประเด็นปลีกย่อย

ผลกระทบที่เกิดขึ้นจากนักท่องเที่ยวต่อแนวปะการังนั้นโดยส่วนมากเกิดจากการใช้อุปกรณ์ดำน้ำไม่ถูกต้อง เช่น เมื่อน้ำเข้าหน้ากากดำน้ำควรทำอย่างไรในการไล่น้ำออกจากหน้ากากโดยที่ไม่ต้องย่นหรือเหยียบลงบนปะการัง อย่างไรก็ตามหากมีการอธิบายวิธีการใช้ที่ถูกต้องอาจช่วยลดผลกระทบที่เกิดขึ้นได้ ผลจากการศึกษาครั้งนี้พบว่านักท่องเที่ยวได้รับความรู้เกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์จากมัคคุเทศก์ในระดับที่เพียงพอ

จากผลการศึกษาโดยใช้แบบสอบถามครั้งนี้พบว่านักท่องเที่ยวสัมผัสปะการังหรือสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ ในเปอร์เซ็นต์ที่ต่ำ โดยส่วนมากเกิดจากการใช้มือสัมผัส ดินกบ และเท้า ตามลำดับ

อย่างไรก็ตามจากการติดตามพฤติกรรมการทำกิจกรรมดำผิวน้ำในแนวปะการังพบว่า นักท่องเที่ยวก่อให้เกิดการเสียหายหรือการหักพัง 40 เปอร์เซ็นต์ของการสัมผัสทั้งหมด การหักพังของปะการังที่เกิดขึ้นมีความสัมพันธ์กับระดับน้ำทะเลในแนวปะการัง ช่วงเวลาน้ำลงต่ำสุด ระดับน้ำบริเวณที่นักท่องเที่ยวนิยมทำกิจกรรมจะลดลงเหลือประมาณ 0.50 – 1 เมตร เท่านั้น ช่วงเวลาที่ระดับน้ำลงต่ำสุดนี้ เป็นช่วงเวลาที่ก่อให้เกิดการหักพังมากที่สุด อวัยวะส่วนที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อปะการังมากที่สุดคือเท้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเหยียบหรือยืนบนปะการัง ในช่วงเวลาน้ำลงต่ำสุดนักท่องเที่ยวผลอเหยียบย่ำปะการัง โดยอาจจะเกิดจากความตั้งใจและไม่ตั้งใจของนักท่องเที่ยว การหยุดพักของนักท่องเที่ยวเมื่อว่ายน้ำชมปะการังหรือปลา ในกรณีนี้มักเกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวที่ไม่ใส่ชูชีพ มักยืนหรือเหยียบลงบนก้อนปะการังเพื่อหยุดพักให้หายเหนื่อย โดยการหักพังที่เกิดขึ้นมักเกิดขึ้นกับปะการังที่มีรูปทรงแบบกิ่ง การหักพังที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ย 1.69 ± 0.72 ชิ้นต่อหนึ่งคน

คำสำคัญ ผลกระทบ การท่องเที่ยว แนวปะการัง นักดำน้ำ ดำน้ำตื้น

อิทธิพลของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวต่อวัฒนธรรมดั้งเดิม กรณีศึกษาประเพณีกินเจ จังหวัดภูเก็ต

Win50012

The Influence of Industrial Tourism to Local Phuket Culture :
A Case Study of Phuket Vegetarian Festival, Phuket Province

สนธยา ปานแก้ว^{*1)} ธวัชชัย นฤนาถ²⁾ พิพัฒน์ วุฒิไธมาส²⁾
อภิเชษฐ์ บัวทอง²⁾ กำธร เรืองพิมาน²⁾ ภาณุพันธ์ เขียวสด²⁾
อาจารย์¹⁾ นักศึกษา²⁾

ภาควิชาพัฒนาชุมชน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่อง อิทธิพลของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวต่อวัฒนธรรมดั้งเดิม กรณีศึกษา
ประเพณีกินเจ จังหวัดภูเก็ต จัดทำขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ดังนี้

1. ทราบถึงสภาพปัจจุบันของประเพณีกินเจ จังหวัดภูเก็ต
2. ทราบถึงความแตกต่างของประเพณีกินเจ จังหวัดภูเก็ตในปัจจุบันและยุคดั้งเดิม
3. ทราบว่าเงื่อนไขหรือปัจจัยใดที่ทำให้ประเพณีกินเจ จังหวัดภูเก็ตยังคงอยู่ถึง
ปัจจุบัน

4. ทราบถึงแนวทางการแก้ไขปัญหา หากประเพณีกินเจ จังหวัดภูเก็ตได้รับผลกระทบ
จากอิทธิพลของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจริง
โดยเป็นงานวิจัยแบบผสมระหว่างเชิงคุณภาพและปริมาณ โดยมีกลุ่มประชากรตัวอย่าง คือ

1. งานเชิงคุณภาพ

การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) ทำการสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มตัวอย่าง 15 คน ดังนี้

1. ประชาชนชาวภูเก็ต ที่เกิดและ/หรืออาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตตั้งแต่ 15 ปี ขึ้นไป
และเข้าร่วมประเพณีกินเจ จังหวัดภูเก็ตเป็นประจำ โดยแบ่งเป็นแต่ละอำเภอ อำเภอละ 4 คน
รวม 12 คน
2. เจ้าหน้าที่สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดภูเก็ต ที่มีส่วนร่วมในการจัดงานเทศกาล
ถือศีลกินผักจังหวัดภูเก็ต 1 คน
3. เจ้าหน้าที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จังหวัดภูเก็ต ที่มีส่วนร่วมในการจัดงาน
ประเพณีกินเจ และเคยเข้าร่วมประเพณีกินเจ 1 คน
4. ผู้ที่ศึกษาเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่นของจังหวัดภูเก็ตอย่างลึกซึ้ง 1 คน

2. งานเชิงปริมาณ

แบบสอบถาม (Questionnaire) จัดทำขึ้นเพื่อทำการประเมินกลุ่มตัวอย่างทั่วจังหวัดภูเก็ต ซึ่งเป็นบุคคลที่อยู่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตเป็นเวลา 3 ปีขึ้นไป และเคยเข้าร่วมประเพณีกินเจ จังหวัดภูเก็ต จำนวน 400 คน (กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางสำเร็จรูปของ Taro Yamane โดยมีความคลาดเคลื่อนในการกะประมาณ ไม่เกิน ร้อยละ 15 ที่ระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 95)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ประเพณีกินเจในปัจจุบัน ได้มีการใช้ชื่อเรียกใหม่อย่างเป็นทางการว่า “เทศกาลถือศีลกินผัก” ซึ่งแปลโดยตรงมาจากภาษาจีนคำว่า “เจียะฉ่าย” ซึ่งแปลว่ากินผัก คำว่าเทศกาลถือศีลกินผักนั้น มาจากผลการประชุมกันของชมรมอาม จังหวัดภูเก็ต (ชมรมศาลเจ้า จังหวัดภูเก็ต) โดยเป็นกลุ่มบุคคลซึ่งเป็นกรรมการศาลเจ้า มาประชุมกันเพื่อกำหนดทิศทางในการจัดงานในแต่ละปี มีเหตุผลในการใช้คำว่าเทศกาลถือศีลกินผัก คือ ต้องการให้มีการเรียกชื่ออย่างตรงกัน เนื่องจากในสมัยก่อนผู้คนในจังหวัดภูเก็ตจะเรียกประเพณีนี้ว่ากินเจ และกินผักควบคู่กัน อีกเหตุผลหนึ่งคือ เป็นการสร้างจุดขายทางการท่องเที่ยว เนื่องจากคำว่ากินผักนั้น แตกต่างจากคำว่ากินเจซึ่งถูกใช้อยู่ในหลายพื้นที่ทั่วประเทศไทย จากการเก็บข้อมูลพบว่ากลุ่มประชากรตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการเปลี่ยนชื่อ แม้ว่าจะมีการเปลี่ยนชื่อประเพณีกินเจ ไปเป็นเทศกาลถือศีลกินผักแล้ว แต่รูปแบบของงานประเพณียังคงถูกจัดในลักษณะดั้งเดิม คือจัดขึ้นในวันขึ้น 1 ค่ำ ถึงวันขึ้น 9 ค่ำ เดือน 9 รวม 9 วัน 9 คืน ตามปฏิทินจีน ซึ่งจะตรงกับช่วงปลายเดือนกันยายนจนถึงเดือนตุลาคม มีการประชาสัมพันธ์งาน ประมาณ 2 เดือนล่วงหน้า ตลอด 9 วัน 9 คืน ผู้เข้าร่วมงานทุกคนจะละเว้นจากการรับประทานอาหารที่มีผลผลิตจากสัตว์ รวมถึงสิ่งของยกเว้นทุกชนิด แต่งกายด้วยชุดขาว ถือศีล และปฏิบัติตามกฎข้อบังคับของงานประเพณี

2. ประเพณีกินเจหรือเทศกาลถือศีลกินผัก หากทำการเปรียบเทียบ ในปัจจุบันมีความแตกต่างจากยุคดั้งเดิมอยู่หลายประการกล่าวคือ

2.1 งานประเพณีกินเจ จังหวัดภูเก็ต ในปัจจุบันมีชื่อเรียกอย่างเป็นทางการคือ เทศกาลถือศีลกินผัก จังหวัดภูเก็ต ซึ่งเป็นชื่อที่ใช้ทำการประชาสัมพันธ์ในปัจจุบัน ในทุกสื่อต่างๆ ตลอดจนการบรรจุประเพณีลงในปฏิทินการท่องเที่ยว ก็ใช้ชื่อเทศกาลถือศีลกินผัก จังหวัดภูเก็ต ในการเรียกเช่นเดียวกัน

งานประเพณีกินเจหรือเทศกาลถือศีลกินผัก จังหวัดภูเก็ต ในปัจจุบันถูกบรรจุลงในปฏิทินการท่องเที่ยว โดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย บรรจุลงเมื่อประมาณ 6 ปีที่ผ่านมา ซึ่งบทบาทและหน้าที่ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จังหวัดภูเก็ต คือการโฆษณาประชาสัมพันธ์งานเทศกาลถือศีลกินผัก ให้เป็นที่รู้จักทั้งในประเทศและต่างประเทศ

ซึ่งทางการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จังหวัดภูเก็ต ได้กล่าวว่าง งานเทศกาลถือศีลกินผัก จังหวัดภูเก็ต ในปัจจุบัน เป็นที่รู้จักในระดับโลกเรียบร้อยแล้ว

จำนวนของประชาชนที่เดินทางมาเข้าร่วมงานเทศกาลถือศีลกินผักในปัจจุบัน สูงกว่าผู้เข้าร่วมงานประเพณีกินเจในยุคดั้งเดิมมาก ในสมัยก่อนนั้น ผู้ที่กินเจจะมีแค่เพียงคนในท้องถิ่นและพื้นที่ใกล้เคียงเท่านั้น ที่เดินทางมาเข้าร่วม โดยเป็นงานใหญ่ระดับจังหวัด แต่ไม่ใช่ระดับประเทศเหมือนกับในปัจจุบัน โดยในปีที่ผ่านมา (2550) คาดว่ามีผู้คนที่เดินทางมาเข้าร่วมเทศกาลถือศีลกินผัก ภายในระยะเวลา 9 วันมากกว่าแสนคนจากทั่วโลกและมีเงินสะพัดมากกว่า 500 ล้านบาท

อาหารเจในปัจจุบันมีการพัฒนาและมีความแตกต่างจากอาหารเจในสมัยก่อนเป็นอย่างมาก ทั้งรูปแบบ รายการอาหาร กลิ่น สีรสชาติ ทำให้อาหารเจในปัจจุบันทานได้ง่ายอร่อย แต่รูปแบบที่ถูกพัฒนาไปนั้น คือการแปรรูปผักต่างๆ ให้ออกมาในลักษณะคล้ายกับเนื้อสัตว์ จึงทำให้มีบุคคลที่ไม่เห็นด้วยกับการรับประทานอาหารเจในลักษณะเช่นนี้ โดยกล่าวว่า เป็นการรับประทานเจด้วยจิตใจไม่บริสุทธิ์ ไม่สามารถละกิเลสในการเลิกกินเนื้อสัตว์ได้ ส่วนฝ่ายที่สนับสนุนนั้น กล่าวว่าเป็นการรับประทานอาหารเจแบบที่ทานง่าย ทำให้คนหันมาทานอาหารเจกันมากขึ้น ผู้ทานได้รับความอร่อยและไม่ต้องฆ่าสัตว์อีกด้วย

การเล่นประทัดและพลุไฟในปัจจุบันได้รับความนิยมอย่างสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเล่นประทัด ซึ่งในปัจจุบันมีรูปแบบหลากหลาย โดยวัตถุประสงค์ในการเล่นส่วนใหญ่จะเล่นเพื่อความสนุกสนาน ต่างจากสมัยก่อนที่ประทัดและพลุไฟจะถูกใช้จุดในงานพิธีกรรม บวงสรวงเทพเจ้า อีกทั้งการเล่นประทัดในปัจจุบันความรุนแรงขึ้นมาก จนเกิดอันตรายอยู่บ่อยครั้ง โดยในส่วนนี้ก็มีเจ้าหน้าที่ของรัฐจากหน่วยงานต่างๆ ซึ่งประชุมร่วมกันกับชมรมอาม จังหวัดภูเก็ต (ชมรมศาลเจ้า จังหวัดภูเก็ต) ในการร่วมกันป้องกันและระงับภัยในช่วงงานเทศกาล

ราคาอาหารในปัจจุบันมีราคาสูงขึ้นเป็นอย่างมาก ส่วนหนึ่งเป็นผลกระทบมาจากภาวะเศรษฐกิจ แต่อีกส่วนหนึ่งก็เป็นผลมาจากการขึ้นราคาเพื่อขายสินค้าให้กับนักท่องเที่ยว เนื่องจากนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในจังหวัดภูเก็ตส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาติ ที่มีกำลังในการใช้จ่ายใช้สอยสูง ทำให้ผู้ค้าขายสินค้าในช่วงงานเทศกาลฉวยโอกาสในการขึ้นราคาสินค้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งผักจะมีราคาสูงขึ้นกว่าในช่วงเวลาปกติเป็นเท่าตัว

2. เงื่อนไขและปัจจัยที่ทำให้ประเพณีกินเจ ยังคงอยู่ถึงปัจจุบัน ประกอบไปด้วยเงื่อนไขและปัจจัยหลายประการ แม้ว่าประเพณีกินเจจังหวัดภูเก็ตจะถูกเรียกใหม่ในชื่อเทศกาลถือศีลกินผัก แต่รูปแบบโดยรวมก็ยังคงเดิม อีกทั้งยังถูกพัฒนาให้มีความยิ่งใหญ่มากขึ้นในทุกๆ ปี แตกต่างจากหลายๆ ประเพณีของชาวภูเก็ต ที่ในปัจจุบันจะถูกลดขนาดและได้รับความสำคัญน้อยลง เช่น การเดินเต่า งานผ่อต่องานไหว้เทวดา เป็นต้น ปัจจัยที่สำคัญปัจจัยหนึ่ง

ที่ทำให้งานประเพณีกินเจ หรือเทศกาลถือศีลกินผักยังคงอยู่และได้รับการพัฒนาจนถึงทุกวันนี้ คือ อุตสาหกรรมท่องเที่ยว เมื่อเทศกาลถือศีลกินผักกลายเป็นงานประเพณีทางการท่องเที่ยวที่มีความแพร่หลายและเป็นที่รู้จัก โดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้มีการนำเอาเทศกาลถือศีลกินผัก จังหวัดภูเก็ต ไปใส่ไว้ในปฏิทินการท่องเที่ยวของประเทศไทยเมื่อประมาณ 6 ปีที่แล้ว เพื่อทำการประชาสัมพันธ์ให้กับประชาชนทั่วประเทศ รวมถึงทั่วโลก เนื่องจากเล็งเห็นว่าการเทศกาลถือศีลกินผัก มีศักยภาพในการสร้างรายได้เข้าประเทศ ทำให้การจัดงานเทศกาลถือศีลกินผักในปัจจุบันได้รับการพัฒนา มีผู้ให้ความสนใจ เดินทางมาเข้าร่วมและมีผู้ให้การสนับสนุนจำนวนมาก เชื่อได้ว่า งานเทศกาลถือศีลกินผัก จะเป็นงานประเพณีที่ได้รับความนิยมมากยิ่งขึ้นทุกๆ ปี อีกปัจจัยหนึ่งคือการที่คนไทยหันมาให้ความสนใจกับเรื่องสุขภาพมากยิ่งขึ้นจากการแจกแบบสอบถาม ว่าร้อยละ 60 ของผู้กรอกแบบสอบถาม ให้เหตุผลในการกินเจว่า ต้องการรักษาสุขภาพ เนื่องจากการรับประทานอาหารจำพวกผัก ซึ่งเป็นอาหารที่มีประโยชน์ และเว้นจากของต้องห้ามต่างๆ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นสิ่งที่ไม่ดีต่อร่างกาย เป็นระยะเวลา 9 วันติดต่อกัน เปรียบเสมือนเป็นการล้างพิษ หยุดพอกและปรับสมดุลร่างกาย ระบบขับถ่าย จึงทำให้ผู้คนที่หันมารับประทานเจเพื่อสุขภาพมีเป็นจำนวนมาก หนึ่งในจำนวนนี้ มีการรับประทานเฉพาะอาหารเจตลอดทั้งปีอีกด้วย

3. จากที่กล่าวมาแล้วนั้น อิทธิพลของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่ส่งผลต่อประเพณีกินเจ มีอยู่หลายประการ ทั้งดีและไม่ดี จากการเก็บรวบรวมข้อมูลไม่ว่าจากการสัมภาษณ์เชิงลึกหรือจะเป็นแบบสอบถาม ข้อมูลจากทั้งสองฝ่ายส่วนพุดตรงกันเกี่ยวกับผลกระทบในเชิงบวกและผลกระทบในเชิงลบที่เกิดขึ้นจากอุตสาหกรรมท่องเที่ยว โดยผลกระทบในเชิงบวกที่เห็นได้ชัดได้แก่ การที่ประเพณีกินเจจังหวัดหรือเทศกาลถือศีลกินผักจังหวัดภูเก็ตกลายเป็นที่รู้จักและมีผู้คนเดินทางมาเข้าร่วมมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะส่งผลทำให้งานประเพณีนี้จะยังคงอยู่กับจังหวัดภูเก็ตเรื่อยไป แต่ผลกระทบในเชิงลบที่เกิดขึ้นก็มีอยู่และเห็นได้ชัดได้แก่ การที่คนต่างถิ่นเดินทางเข้ามาร่วมงาน โดยไม่ทราบถึงธรรมเนียมและวิธีการปฏิบัติที่แท้จริงตามรูปแบบของประเพณีกินเจ จังหวัดภูเก็ตแบบดั้งเดิม เพราะการกินเจไม่ใช่เพียงแค่การละเว้นไม่กินเนื้อสัตว์ หันมากินแต่ผักเท่านั้น อีกทั้งการที่คนต่างถิ่นเดินทางมาเข้าร่วมประเพณีมีการนำเอาวัฒนธรรมจากภายนอกเข้ามาครอบงำกับรูปแบบของงานประเพณีกินเจในแบบดั้งเดิม ทำให้รายละเอียดต่างๆ ของงานประเพณีเปลี่ยนแปลงไป ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ที่สำคัญการประชาสัมพันธ์งานประเพณีกินเจหรือเทศกาลถือศีลกินผัก จังหวัดภูเก็ตให้กับคนต่างถิ่นนั้น มีการเน้นย้ำเรื่องเกี่ยวกับขบวนแห่พระและการแสดงอภินิหารปาฏิหาริย์ ของเหล่าม้าทรงให้ผู้คนเกิดความสนใจและเดินทางมาดู ซึ่งการแสดงเหล่านั้น ไม่ใช่หัวใจหลักของงานประเพณี อีกทั้งยังมีปัญหาเรื่องราคาสินค้า มีฉ้อโกงและการจราจกรอีกด้วย ซึ่งกลุ่มประชากรตัวอย่างได้เสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาดังนี้

เพิ่มการประชาสัมพันธ์ การรณรงค์เกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติตน กฎข้อบังคับต่างๆ ในเทศกาลถือศีลกินผัก ให้กับผู้เข้าร่วมงาน ทั้งภาษาไทย และภาษาต่างประเทศอื่นๆ เพื่อให้บุคคลที่เข้าร่วมงานเทศกาลมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติตนมากยิ่งขึ้น

เน้นการประชาสัมพันธ์ด้านประวัติความเป็นมา วิธีการปฏิบัติตน และสร้างความเข้าใจให้กับผู้เข้าร่วมประเพณี ลดการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับภาพการแสดงอหิศาปฏิบัติของเหล่าม้าทรง เพื่อให้เป็นการเน้นย้ำให้บุคคลที่เข้าร่วมงานประเพณี ให้ความสนใจกับประวัติความเป็นมาและวิธีการปฏิบัติตน มากกว่าการชมขบวนแห่พระและม้าทรง

หน่วยงานรัฐหันมาให้ความสนใจอย่างจริงจัง เกี่ยวกับการจำหน่ายสินค้าเกินราคา และปัญหาจราจรในช่วงงานเทศกาล

คำสำคัญ กินเจ การท่องเที่ยว วัฒนธรรม ผลกระทบ ภูเก็ต

Win50013

การศึกษาผลกระทบของสิ่งแวดล้อมด้านขยะ ที่เกิดจากการท่องเที่ยว ณ เกาะพีพี ดอน

The Study of Effect Solid Waste Environment from Tourism at PP Don Island

วรทยา พรหมอักษร¹⁾ ปทุมมาศ ปานวุ่น¹⁾ วณิศา ช่วยคุ้ม¹⁾ ศรราวดี วีระสุข¹⁾
อุไรวรรณ ศาสคุณ¹⁾ และ ณัฐกร ชีประวิติชัย^{*2)}

1) นักศึกษาโปรแกรมอุตสาหกรรมท่องเที่ยว คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

*2) โปรแกรมเคมี คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

E-mail : o_saesi@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาวิถีชีวิตของชาวบ้านบนเกาะพีพี ดอน ศึกษาปัญหาและผลกระทบของสิ่งแวดล้อมด้านขยะ ที่เกิดจากการท่องเที่ยวบนเกาะพีพีดอน เพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหายขยะที่เกิดขึ้นจากนักท่องเที่ยวบนเกาะพีพีดอน เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ สถานที่ศึกษาคือ เกาะพีพีดอน หมู่ 2 ต.อ่าวนาง อ.เมือง จ.กระบี่ บุคคลที่เป็นเป้าหมายในการศึกษาคือ ชาวบ้าน และผู้ประกอบการบนเกาะพีพี ดอน จำนวน 50 คน และนักท่องเที่ยวชาวไทย 50 คนและชาวต่างชาติ 50 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสัมภาษณ์ บริบทชุมชน และแบบสอบถามด้านขยะ การนำเสนอผลงานการวิจัยใช้วิธีบรรยาย

ผลการวิจัยมีดังนี้ วิถีชีวิตของชาวบ้านบนเกาะพีพีดอนส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม ชาวบ้านประกอบอาชีพที่หลากหลาย เช่น พนักงานโรงแรม ค้าขาย เป็นต้น การศึกษาส่วนใหญ่จบชั้นมัธยมศึกษา มีสถานศึกษาตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงมัธยมตอนต้น และยังมีศูนย์เด็กเล็ก 1 แห่งระบบสาธารณสุขไปรษณียบณเกาะพีพีดอน น้ำและไฟยังมีราคาสูง และมีโรงพยาบาล 1 แห่งการรับรู้ข่าวสารในชีวิตประจำวัน ชาวบ้านจะใช้โทรศัพท์มือถือ อินเทอร์เน็ต สื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ ทำให้ชาวบ้านได้รับรู้ข่าวสารจากภายนอก การปกครองของเกาะพีพีดอน มีผู้ใหญ่บ้านเป็นผู้นำ คอยดูแลและให้ความช่วยเหลือแก่ชาวบ้าน ขยะที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันที่มีปริมาณมากที่สุด คือ ขวดพลาสติก ขยะที่กลุ่มตัวอย่างทิ้งมากที่สุดในแต่ละวัน คือ ขยะประเภทพลาสติก ขยะที่พบเห็นมากที่สุดบนเกาะ คือ พลาสติก ส่วนบริเวณที่พบเห็นขยะมากที่สุด คือ บริเวณชายหาด และจุดทิ้งขยะผลกระทบของสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการทิ้งขยะลงสู่ทะเล จะส่งผลกระทบต่อแหล่งท่องเที่ยว ทำให้แหล่งท่องเที่ยวเสื่อมโทรม การทิ้งขยะลงบนพื้นดินส่งผล

กระทบต่อทัศนวิสัยอากาศ การเผาขยะ ทำให้เกิดภาวะโลกร้อนมากที่สุดการกำจัดขยะโดยการขุดหลุมฝังส่งผลกระทบต่อขยะบางชนิดย่อยสลายได้ยากทำให้เกิดการตกค้างของขยะการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น คือ ควรมีการสำรวจตรวจสอบการจัดการขยะของสถานประกอบการและชุมชนก่อนนำไปกำจัด ควรมีการลงโทษสำหรับผู้ทิ้งขยะไม่เป็นที่ ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข ควรมีการจัดตั้งกลุ่มอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม พร้อมทั้งรณรงค์ให้สถานประกอบการใช้วัสดุที่สามารถนำมารีไซเคิลได้ และควรให้เจ้าหน้าที่หรือพนักงานที่รับผิดชอบดูแลทางด้าน การเก็บและขนส่งขยะลงเรือให้มากกว่านี้ประชากรกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่รู้ถึงผลกระทบของสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการกำจัดขยะไม่ถูกวิธี

คำสำคัญ ผลกระทบ สิ่งแวดล้อม ขยะ การท่องเที่ยว

Win50014

การจัดการผลิตภัณฑ์ชุมชนเพื่อเชื่อมโยงกิจกรรมการท่องเที่ยวใน เขตอำเภอลับแล จังหวัดอุตรดิตถ์

Management of Local Product for Tourism Activity in Ampue Lab-Lae, Uttaradit Province

อิรวรรณ ชมระกา^{*1)} ขนิษฐา ม้าอูตส์²⁾ มนพักษ์ ใต้ดี³⁾ และวรรณิศา จันปง⁴⁾

1) โปรแกรมวิชาบริหารธุรกิจและเศรษฐศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์*

2), 3) และ 4) นักศึกษาโปรแกรมวิชาบริหารธุรกิจและเศรษฐศาสตร์ วิชาเอกการตลาด

คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์

E-mail : ichomraka@hotmail.com

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่องการจัดการผลิตภัณฑ์ชุมชนเพื่อเชื่อมโยงกิจกรรมการท่องเที่ยวในเขตอำเภอลับแล จังหวัดอุตรดิตถ์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพ ผลิตภัณฑ์ชุมชน เพื่อศึกษา กิจกรรมการท่องเที่ยว และเพื่อแสวงหารูปแบบการจัดการผลิตภัณฑ์ชุมชนเพื่อเชื่อมโยง กิจกรรมการท่องเที่ยวในเขตอำเภอลับแล จังหวัดอุตรดิตถ์ เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพและ ปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมโดยศึกษากลุ่มผลิตภัณฑ์ 3 กลุ่ม คือ กลุ่มผลิตภัณฑ์ผ้าทอ ผลิตภัณฑ์ ไม้กวาด และผลิตภัณฑ์ข้าวแคบ

ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มวิสาหกิจชุมชนรวมกลุ่มกันขึ้นมาเพื่อเพิ่มรายได้ เป็น การพัฒนาชุมชนและอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมประเพณี ผลิตภัณฑ์ของกลุ่มผ้าทอได้แก่ผ้าซิ่นตีนจก ผ้าถุง ย่อม ไม้กวาดทองกม และผลิตภัณฑ์ข้าวแคบที่มีหลายรสชาติ วัตถุดิบได้จากทั้งภายใน ท้องถิ่น และซื้อมาจากจังหวัดอื่น การผลิตมีทั้งเต็มเวลา ถือเป็นอาชีพเสริมเมื่อว่างจาก อาชีพหลัก มีการพัฒนาผลิตภัณฑ์ตนโดยการไปศึกษาอบรม ดูงาน และร่วมออกงานแสดงสินค้า แล้วนำความรู้ประสบการณ์มาปรับปรุงผลิตภัณฑ์ของตนเอง การจำหน่ายส่วนใหญ่จะจำหน่าย ภายในจังหวัด แต่ผลิตภัณฑ์ผ้าทอ สามารถที่จะหาตลาดต่างจังหวัดได้ โดยจำหน่ายตรงและ ขายส่งฝากขาย ซึ่งการออกตลาดของกลุ่มผลิตภัณฑ์ชุมชน มีทั้งออกตลาดเอง การไปร่วมกับ ภาครัฐหรือการได้รับเชิญจากองค์กรต่าง ๆ

ในการเชื่อมโยงเครือข่ายพบว่ากลุ่มผลิตภัณฑ์ชุมชนมีการเชื่อมโยงกับองค์กรที่ เกี่ยวข้อง ด้านการพัฒนาผลิตภัณฑ์ การเพิ่มพูนความรู้ ข้อมูลข่าวสาร การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ทั้งภาครัฐ ภาควิชาการ องค์กรเอกชน และเครือข่ายผลิตภัณฑ์ชุมชนด้วยกันเอง ตั้งแต่ระดับ

ท้องถิ่น ตำบล อำเภอ จนถึงระดับจังหวัด เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้มีศักยภาพสามารถแข่งขันในเชิงพาณิชย์ได้ ความต้องการในด้านการสนับสนุน จากหน่วยงานภาครัฐ คือความต้องการที่จะได้รับการช่วยเหลือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องค่อนข้างมาก จากการศึกษาผู้วิจัยพบว่า การช่วยเหลือจากหน่วยงานภาครัฐ ยังไม่ตรงกับความต้องการของกลุ่มเท่าใดนัก กลุ่มผลิตภัณฑ์ผ้าทอจะมีตลาดรองรับมากที่สุด ผลิตภัณฑ์ข้าวแคบและไม้วาดยังต้องนำไปส่งตามร้านค้าต่าง ๆ ในเขตอำเภอลับแลและอำเภอเมือง รูปแบบของการจัดการผลิตภัณฑ์ชุมชนนั้นพบว่ามีจัดการครบและครอบคลุมเกือบทุกด้าน ได้แก่ การจัดการวัตถุดิบ การผลิต การตลาด การพัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์ การจัดการ การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และการจัดการด้านการเงิน/บัญชี รูปแบบการเชื่อมโยงกับองค์กรที่เกี่ยวข้อง มีการติดต่อเชื่อมโยงกับองค์กรหลายองค์กรและทุกระดับตั้งแต่ท้องถิ่นถึงระดับจังหวัด รูปแบบการเชื่อมโยงผลิตภัณฑ์ชุมชนกับกิจกรรมการท่องเที่ยวในอำเภอลับแล จังหวัดอุตรดิตถ์ มีการติดต่อฝากขาย และนำผลิตภัณฑ์ไปแสดงตามสถานที่ท่องเที่ยว เช่น ร้านค้าบริเวณน้ำตกแม่พลู วัดพระแท่นศิลาอาสน์ ร้านม่อนลับแล เวียงเจ้าเงาะ เป็นต้น รวมถึงการเข้าไปมีส่วนร่วม หรือเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมทางสังคมของชุมชนท้องถิ่น ประเพณีวัฒนธรรมชุมชน ด้านนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเยี่ยมชมการผลิตการสาธิตการผลิตพบว่า ส่วนมากกลุ่มผู้ที่มาเยี่ยมชม จะมาจากทัวร์ที่จัดมาโดยหน่วยงานในอำเภอ จังหวัดหรือการจัดทัวร์จากนักท่องเที่ยว

คำสำคัญ การจัดการ ผลิตภัณฑ์ชุมชน กิจกรรมการท่องเที่ยว การเชื่อมโยง

Win50015

การศึกษาศักยภาพการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ตำบลแม่พูล อำเภอลับแล จังหวัดอุตรดิตถ์

The Study of Natural Tourism Potential at
Tambon Maephun, Lab-Lae District, Uttaradit Province

ธัญญกมล ทองดีมา วีระโชติ ชักนำ

โปรแกรมวิชาบริหารธุรกิจและเศรษฐศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์

E-mail : thunkamon31@uru.ac.th

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่อง “การศึกษาศักยภาพการท่องเที่ยวทางธรรมชาติตำบลแม่พูล อำเภอลับแล จังหวัดอุตรดิตถ์” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาศักยภาพท่องเที่ยวทางธรรมชาติในตำบลแม่พูล อำเภอลับแล ปัจจัยที่มีผลให้นักท่องเที่ยวมาท่องเที่ยวในตำบลแม่พูล และแสวงหารูปแบบการท่องเที่ยวในตำบลแม่พูล อำเภอลับแล งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) โดยใช้กระบวนการมีส่วนร่วมของประชากรในท้องถิ่นและชุมชน (PAR : Participatory Action Research) ในการศึกษาครั้งนี้ได้อาศัยวิธีการศึกษาเชิงคุณภาพผสมผสานกับวิธีการศึกษาเชิงปริมาณ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS หาค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ

ผลการศึกษาพบว่าแหล่งท่องเที่ยวที่ยังคงมีศักยภาพ คือ กลุ่มทำไม้กวาดตองกง วัดฝักราภ จุดท่องเที่ยวเชิงเกษตร การขยายพันธุ์ไม้ผล หมู่ 4 โฮมสเตย์และจุดท่องเที่ยวเชิงเกษตร บ้านดินเกลือ ดินสพงักยัก เือนลับแลกาแฟสดและโฮมสเตย์ และน้ำตกแม่พูล

สำหรับปัจจัยที่มีผลให้นักท่องเที่ยวมาท่องเที่ยวที่ตำบลแม่พูลคือ การเดินทางที่สะดวก การได้รับคำแนะนำจากเพื่อนญาติมิตร ความมีชื่อเสียง ความสะดวกสบายในการท่องเที่ยว ค่าใช้จ่ายในการเดินทางมาแหล่งท่องเที่ยว ความสะอาดของแหล่งท่องเที่ยว ความสวยงามของแหล่งท่องเที่ยว การรักษาความปลอดภัยของแหล่งท่องเที่ยว ความเพียงพอของที่พักรในตำบลแม่พูล และแหล่งท่องเที่ยวมีบริการที่ครบวงจร ตามลำดับ และการศึกษาในครั้งนี้ได้จัดรูปแบบการท่องเที่ยวขึ้นมา 5 รูปแบบ ดังนี้ รูปแบบที่ 1 บริการการท่องเที่ยวแบบครึ่งวัน ชุดที่ 1 รูปแบบที่ 2 บริการการท่องเที่ยวแบบครึ่งวัน ชุดที่ 2 รูปแบบที่ 3 บริการการท่องเที่ยวแบบครึ่งวัน ชุดที่ 3 รูปแบบที่ 4 บริการการท่องเที่ยวแบบเต็มวัน ไปเช้า-เย็นกลับ รูปแบบที่ 5 บริการการท่องเที่ยวแบบ 2 วัน 1 คืน

Win50016

เว็บไซต์คลังสมอง องค์ประกอบการท่องเที่ยวและ
ระบบสารสนเทศการท่องเที่ยว
เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
ในอำเภอลับแล จังหวัดอุตรดิตถ์

Website of Tourism Element and Information to
Promote the Sustainable Tourism
in Amphur Laplae Uttaradit Province

กัลป์ แก้วจันทร์ฉาย วีระ ขวัญแย้ม ศิริวรรณ ม้าแก้ว ราตรี คำโหมง
สาขาวิชาวิทยาการคอมพิวเตอร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์
E-mail: ratree_km@hotmail.com

บทคัดย่อ

โครงการนี้จัดทำเพื่อนำข้อมูลการท่องเที่ยวที่มีมาไว้เพื่อคลังสมองทางการท่องเที่ยวในรูปแบบของเว็บไซต์ ที่สามารถเข้าถึงข้อมูลได้สะดวกรวดเร็วตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวและผู้ใช้ข้อมูล ตลอดจนแผนที่เพื่อการท่องเที่ยวทำให้ในการวางแผนการท่องเที่ยวทำได้เต็มที่ที่เชื่อมต่อเครือข่ายกับระบบอินเทอร์เน็ต จึงทำให้นักท่องเที่ยวทั่วโลกสามารถค้นหาข้อมูลการท่องเที่ยวของอำเภอลับแลจังหวัดอุตรดิตถ์มากขึ้นและนำไปสู่การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนต่อไป ระบบที่พัฒนาเป็นแบบ Web Application เพื่อให้สามารถทำงานได้บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตด้วยภาษา PHP, JavaScript, DOM, XML เป็นเครื่องมือในการพัฒนาและใช้ฐานข้อมูล MySQL ซึ่งเป็นซอฟต์แวร์เปิดรหัส ในการพัฒนาระบบนี้ครอบคลุมถึงการเพิ่ม ลบ แก้ไข ค้นหาข้อมูลองค์ประกอบของการท่องเที่ยวคลังสมอง และการนำเสนอแผนที่ของกูเกิลแมปส์ (Google Maps) มาแสดงแผนที่ท่องเที่ยวอำเภอลับแล สามารถเป็นเครื่องมือนำทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวได้ ผลการศึกษาพบว่าสามารถทำงานบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้จริงในการจัดการข้อมูลประกอบไปด้วยการเพิ่มข้อมูล การลบข้อมูล การแก้ไขข้อมูล และการเรียกแสดงข้อมูลที่อยู่ในระดับดี ในการประมวลผลข้อมูล ระบบงานมีการค้นหาข้อมูล คือข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยว และการค้นหาข้อมูลเส้นทางท่องเที่ยว

ผลการทดลองนำเว็บไซต์ต้นแบบไปทำการวิจัยกับผู้ใช้ 2 กลุ่ม กลุ่มแรกคือเจ้าหน้าที่

อบต./ทต. เป็นผู้ใช้ในส่วนการจัดการข้อมูล กลุ่มสองคือนักท่องเที่ยวเป็นผู้ใช้ในส่วนการประมวลผล จากการทดลอง พบว่ากลุ่มผู้ใช้เจ้าหน้าที่ อบต./ทต. มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้เว็บไซต์คลังสมององค์ประกอบการท่องเที่ยวและระบบสารสนเทศการท่องเที่ยวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในอำเภอลับแล จังหวัดอุตรดิตถ์ อยู่ในระดับดีถึงดีมาก และนักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นอยู่ในระดับดี

คำสำคัญ เว็บไซต์ การท่องเที่ยว ระบบสารสนเทศ องค์ประกอบการท่องเที่ยว อำเภอลับแล

การพัฒนาศักยภาพโฮมสเตย์เพื่อส่งเสริม การท่องเที่ยวทางธรรมชาติ บ้านต้นเกลือ อำเภอลับแล จังหวัดอุตรดิตถ์

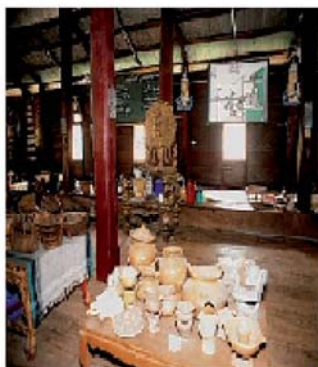
The Potential Development of Homestay for Supporting the Eco Tourism at Ban Ton Klea Village Lab Lae District Uttaradit Province

ณัฐพล เนียมแก้ว กรรณิการ์ พองจันทร์ ปวี วัณนาหม่อง สงกรานต์ ฤงแก้ว
ภาษาอังกฤษธุรกิจ (นานาชาติ) คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่อง “การพัฒนาศักยภาพโฮมสเตย์เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ บ้านต้นเกลือ อำเภอลับแล จังหวัดอุตรดิตถ์” มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจและศึกษาศักยภาพ และมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ ที่อยู่ในแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ บ้านต้นเกลือ อำเภอลับแล จังหวัดอุตรดิตถ์ การศึกษาในครั้งนี้ใช้วิธีการศึกษาเชิงปริมาณ มีการเก็บข้อมูลภาคสนามโดยใช้แบบสอบถามจากประชาชนและกลุ่มตัวอย่าง และใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS หาค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า มาตรฐานด้านที่พัก จากการวิจัย พบว่า มีการกำหนดแม่แรงที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพอยู่เสมอโดยใช้ภูมิปัญญาชาวบ้าน มีค่ามากที่สุด มาตรฐานด้านอาหารและโภชนาการ จากการวิจัย พบว่า อุปกรณ์ที่ใช้ในครัวสะอาดถูกสุขลักษณะ มีค่ามากที่สุด มาตรฐานด้านความปลอดภัย จากการวิจัย พบว่า มีการดูแลและซ่อมแซมสิ่งของต่าง ๆ ในที่พักเพื่อความปลอดภัยอยู่เสมอ มีค่ามากที่สุด มาตรฐานด้านการจัดการ จากการวิจัย พบว่า มีการกำหนดข้อปฏิบัติสำหรับนักท่องเที่ยวเพื่อมิให้เกิดปัญหาที่ขัดต่อวัฒนธรรม จารีต ประเพณี ความเชื่อของชุมชน มีค่ามากที่สุด มาตรฐานด้านมูลค่าเพิ่ม จากการวิจัย พบว่า มีโอกาสได้เผยแพร่วัฒนธรรมของชุมชน มีค่ามากที่สุด มาตรฐานด้านการส่งเสริมการตลาด จากการวิจัย พบว่า มีการเผยแพร่ข้อมูลประชาสัมพันธ์ มีค่ามากที่สุด มาตรฐานด้านสภาพแวดล้อม จากการวิจัย พบว่า พื้นที่หลักยังคงสภาพเดิมของชุมชนและยังรักษาวัฒนธรรมและประเพณีของตน มีค่ามากที่สุด มาตรฐานด้านกิจกรรมท่องเที่ยว จากการวิจัย พบว่า มีกิจกรรมฝึกหัดศิลปหัตถกรรม เช่น ทอผ้า ทำไม้กวาดตองกง ฯลฯ มีค่ามากที่สุด

Win50018

การศึกษาความสนใจและความพร้อมในการดำเนินการ
ตามโครงการท่องเที่ยวสัมผัสวัฒนธรรม Homestay
ของหมู่บ้านวัฒนธรรมกะเหรี่ยง
อ. สวนผึ้ง จ.ราชบุรี

นักศึกษาเอกวิทย์โทรทัศน์ชั้นปีที่ 3 ¹⁾ สัจจา ไกรศรีรัตน์ ²⁾

นักศึกษา ¹⁾ อาจารย์ ²⁾

โปรแกรมวิชานิตศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง

E-mail: sathcha@yahoo.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อวิเคราะห์ศักยภาพและสภาพความพร้อมในการจัดตั้งที่พักแบบโฮมสเตย์ ของหมู่บ้านวัฒนธรรมกะเหรี่ยงอำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี เพื่อศึกษาแนวทางที่เหมาะสมในการพัฒนาที่พักแบบโฮมสเตย์ และเพื่อศึกษาแนวทางการอนุรักษ์หมู่บ้านวัฒนธรรมกะเหรี่ยงให้คงอยู่อย่างยั่งยืน การศึกษาครั้งนี้ใช้วิธีการเชิงคุณภาพ โดยการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง และการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมจากสภาพความเป็นจริงของชุมชน ตามกรอบแนวคิดและวัตถุประสงค์ของการวิจัย ผลการศึกษาพบว่า หมู่บ้านวัฒนธรรมกะเหรี่ยงมีศักยภาพในการจัดตั้งที่พักแบบโฮมสเตย์ด้านสิ่งดึงดูดใจ และด้านการเข้าถึง ส่วนปัจจัยด้านสิ่งอำนวยความสะดวกยังคงต้องพิจารณาเตรียมความพร้อมในด้านที่พัก และการบริหารจัดการนักท่องเที่ยว สำหรับแนวทางการในการพัฒนาที่พักแบบโฮมสเตย์จำเป็นต้องมีการเตรียมความพร้อมให้กับชุมชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้ความรู้ในด้านบริหารจัดการธุรกิจที่พักแบบโฮมสเตย์ ควรเริ่มต้นจากโครงการนำร่องนำเสนองานประเพณีผูกแขนเรียกขวัญกินข้าวห่อที่มีการจัดทุกปี เป็นงานประเพณีที่แสดงออกถึงเอกลักษณ์และวัฒนธรรมท้องถิ่นเป็นสื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวเป้าหมายเข้าสู่ชุมชน โดยเชื่อมโยงการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมกับการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ และการท่องเที่ยวทางการเกษตรซึ่งเป็นจุดแข็งของพื้นที่ แนวทางการอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่นควรมีการเสริมสร้างจิตสำนึกให้คนในชุมชน เห็นความสำคัญ และคุณค่าของวัฒนธรรมท้องถิ่นที่เป็นเอกลักษณ์ของชุมชนและห่วงแหนสืบทอดไว้ให้กับลูกหลานต่อไปในอนาคต

คำสำคัญ โฮมสเตย์ กะเหรี่ยง ท่องเที่ยว

Win50019

รูปแบบและแนวทางการนำเสนอประเพณีมาใช้เพื่อ ส่งเสริมการท่องเที่ยวของชุมชน กรณีศึกษาประเพณี กินข้าวห่อ ของอำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี

How to Use Community Traditions to Promote Cultural Tourism in Suanpueng , Ratchburi

เดชา อนันโทและคณะ¹⁾ สุนิสา โพธิ์พรม^{*2)}

1) นักศึกษาด้านวิชาการประชาสัมพันธ์ โปรแกรมวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง

2) โปรแกรมวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง

E-mail: sunisa@mcr.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพิธีกรรมประเพณีผูกแขนเรียกขวัญกินข้าวห่อ ในแบบดั้งเดิมของอำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี เพื่อศึกษาวัฒนธรรมและความเชื่อที่แฝงอยู่ในงานประเพณีผูกแขนเรียกขวัญ เพื่อศึกษาแนวทางการนำเสนอประเพณีมาใช้เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว และเพื่อจัดทำสื่อวีดิทัศน์แนะนำงานประเพณีผูกแขนเรียกขวัญของชาวเกาะหรั่ง อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ ผลการวิจัยพบว่าประเพณีผูกแขนเรียกขวัญกินข้าวห่อ เป็นการกระทำที่สืบเนื่องมานาน เป็นความเชื่อเรื่องขวัญ ที่สะท้อนผ่านพิธีกรรมโดยมีองค์ประกอบที่สำคัญคือคำกล่าวเรียกขวัญ และเครื่องประกอบพิธีเรียกขวัญ ได้แก่ ข้าวห่อ แนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวก็ต้องให้ความรู้แก่ประชาชนถึงแก่นแท้ของพิธีกรรมในการเรียกขวัญซึ่งจัดขึ้นเพื่อเป็นการเสริมขวัญและกำลังใจ อันมิใช่พิธีกรรมเพื่อกินข้าวห่อเพียงอย่างเดียว

คำสำคัญ ประเพณีกินข้าวห่อ ข้าวห่อ สื่อประเพณี การท่องเที่ยวของชุมชน อำเภอสวนผึ้ง